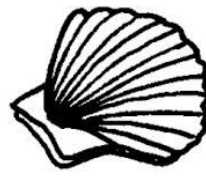

TÓTI KAGYLÓ

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. II. szám 2020. február

Siófoki káplánság

Véletlenek nincsenek. Mindennek meg van a maga szerepe életünkben. Valamiért megszülettünk, és oda születtünk, abba a családba ahol élünk. Hivatást választunk, s dolgozni kezdünk. Mindennek oka van. Úgy gondolom én is így kerültem Siófokra, a Jóisten tudott róla, hogy ide kerülök.

A szemináriumban a Spirituális atya gyakran mondogatta nekünk: imádkozzunk már most, látatlanban azokért a hívekért, akik ránk lesznek bízva, akikkel találkozunk papi életünk során. Fontos dolog ez, hiszen így már előre készítjük a lelkünket az előttünk álló feladatokhoz. Imádkozzunk, hiszen ez a pap legelső és legfontosabb feladata. Valahogy úgy kéne ezt tennünk, mint Teréz anya tette Kalkuttában. *Anyánk – mondták a nővértársai – nincs időnk a napi fél óra szentségimádásra. —Jól van, akkor ettől kezdve egy órát imádkozunk az Oltáriszentség előtt. Ha több a feladat, többet kell imádkozni —válaszolta Teréz anya.* Jaj, de sokszor jutott ez augusztus óta eszembe. Aztán több-kevesebb sikerrel meg is próbáltam.

Jelmondatom végigkíséri a siófoki napjaimat: („Elfáradhatnak a fiatalok, és ellankadhatnak, s az ifjak is megbotolva eleshetnek;) **de akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak el, járnak, és nem fáradnak el.**” Iz 40, 30-31

De akik az Úrban bíznak! Benne kell bízunk, akkor is, ha sok minden összejön, ha nehezen megy egy-egy dolog. Más nem, Ő tud segíteni.

Volt, aki kérdezte már tőlem: mi tetszik legjobban, a siófoki szolgálatban? A szentmisék, a gyónatás, a hitoktatás, a beteglátogatás, amiben úgy érzem megtaláltam a helyem. Nagyon sok emberrel találkoztam nyáron, de így ősszel-télen is. Jó, hogy vannak közösségei a plébániának. A keddenkénti imacsoport nagy lelki erőt ad. Amikor harminc egynehány hívó ott ül a templomban, a szentmise után és imádkozik, a fáradt testbe is új erő költözik. Vagy, amikor egyik alkalommal egy idősebb úr a kórházban kérte, hogy gyóntassam meg, mert már hosszú-hosszú éve nem gyónt, s visszatérve hozzá, őszintén letette bűneit.

Azóta el is temettem őt (súlyos beteg volt), a mai Zakeust, a ki nem véletlenül találkozott velem, a kórházban. A hittanórák, sokszor fárasztóak: főleg a készüllet, amíg kitalálom, mivel is szemléltessek egy-egy dolgot, hogy könnyebben érthető legyen. De ott is felüdít, amikor a gyerekek teli torokból éneklnek az énekeket, vagy a kis harmadikosok fennhangon mondják a tízparancsolatot. Küzdelmes a hittan, de ha legalább egy-ketten megerősödnek hitükben, már megérte. Három iskola tartozik hozzánk, öten oktatjuk a kb. 600 hittanost.

Az elsőpéntekesekhez is örömmel megyek minden hónapban. Várnak, várják az Úr Jézust. Egy idősek otthona is van a területünkön, ahol karácsony előtt örömmel tapasztaltam, hogy sokan elvégezték a szentgyónásukat, olyanok is, akik már hosszú évek óta nem gyónnak.

Milyenek a szentmisék, kérdezte legutóbb valaki? Készülni kell rá, nem megy már rutinnból? Nem, nem megy válaszoltam. Mindegyik szentmisém valamiben új és szeretek misézni. Kicsit olyan ilyenkor, mintha erőt kapnék a folytatáshoz, attól, aki valóban erőt tud adni. S ebből az erőből tudok továbbadni másoknak is. Úgy hogy remélem nem is válik rutinná, egyetlen szentmisém sem.

Úgy érzem, befogadtak a siófokiak. Jó érzés ismerősökkel találkozni az irodában, a városban, a templomokban. A gyerekekkel, ministránsokkal is jó a kapcsolat. A hittanórákon gyakran hívom őket a szentmisékre is. Szerencsére vannak, akik meghallják a hívó szót! S ami karácsonykor a legnagyobb örömet jelentette, az volt: amikor a gyerekek összeszedve magukat nagyon szépen adták elő a betlehemes játékunkat a templomban. Megérte a készüllet!

Adja Isten, hogy legyen elég erőnk megszívlelni Teréz anya szavait: ha több a feladat, többet kell imádkozni is! Ezt kívánom, most innen Siófokról a Tóti híveknek is: imádkozzanak, tegyenek hozzá a plébánia életéhez. S köszönöm az érdeklődéseket, a meghívást! Ha tehetem, felbukkanok néha a Koppány völgyében!

Zoltán atya

IRODALMI MELLÉKLET

Jer édes, a karomba...

Csendes nyugalomban éltek: Annamária néni és Justin. Annamária néni vén leány, egy jólelkű, mindennel megelégedő, ártatlan lélek; Justin pedig az urától elválva élő, gyámoltalan, még ifjú fehérnép volt.

Csak egy, napkeletre néző ablakos szobácskát és egy parányi konyhát nevezhettek magukénak, de az egészen elég volt nekik, minthogy nem is vágyakoztak egyébre. Ott úgy eltöltötték a napjaikat, hogy észre se vették, hogy éltek. Napestig takarítottak, stoppoltak, foltoztak újból és újból kezdve, minthogy azt sohase is lehet bevégezni, mindenük már régi holmi lévén.

A háztartás az Annamária nénié volt. Ő valami csekély tőkét forgatott (zabbal, koczás moldonnal, sóshallal, kaviárral mivel spekulált) s abból éltek. Nekik igen kevés kellett, (még a morzsákkal is spóroltak), hiábavaló hiúskodásokra, világi mulatságokra soha se gondolva.

Annamária néni tán sohase volt fiatal s Justin elfelejtette mellette a fiatalágát.

Egész életében se tett Annamária néni mást, mint hogy szolgált és szeretett. Előbb az apja keze alatt verejtékezett, mert az öreg úr bosszús, elégedetlen ember volt s idegen arcot nem szenvedhetett maga körül; -

aztán az öcscsének szolgált, ki rendetlen életet élt (komédiás volt) s időtöltött korában kompanizált össze egy penészes, tisztátlan nőskével, ki azonban a kis Justinnel ajándékozta meg őket. Öcscsét pedig az ital a sírba vivén: Annamária az özvegyet szolgálta s aztán az édes kis babát kényeztette mindaddig, míg férjhez nem adta. Érthető tehát, hogy Annamáriának sohase volt érkezése arra, hogy magára gondoljon, de talán kedve se volt reá. Ő bizonyosan úgy született, ama szelid szemekkel; csontos, barna arccsal; vértelen, keskeny ajakkal; kemény pomádéval simára leragasztott, közbül elválasztott szürke hajjal; munkától bogos ujjakkal; ama kávészínű, minden divatot megtagadó feszesen álló ruhával; - és ily külső díszek nélkül szűkölködve, más se vette észre s ő se tudhatta, hogy neki valami neme volna és ah! bizonyára vágyó szemmel soha se méregette végig őt vágyó férfiszem s ama dolgos kezét férfiujj nem érintette szerelmes indulattal...

Justin, mint mondtam, mellette nőtt fel akarat nélkül, istenfélésben, engedelmisségben hozzátámaszkodva Annamária nénihez, valamint egy gyenge növény, melyet a szél ereje ellen egy gyámolító karóhoz kötöttek. Felnőtt, óva a széltől, esőtől, égető napfénytől, dermesztő hidegtől, minden nehéz munkától; megtöltve ábrándos mesékkel, a miket a színdarabokból tanult a néni és belecsepegetett a leányába. Justin ily törékeny testtel, érzékeny lélekkel felnővén, jött egyszer egy borotvált arcú, ifjú, kóborló komédiás (az Annamária öcsce is

ily mesterségben élt, halt) s az ő első epedő tekintetétől, virágos szavától megzavarodott Justin és hamarosan odadobta magát neki, megesküdvén vele. A komédiás, míg csak tartott az

ételnemükből a spajzban, itókából a pinczében, sóhajtozott Justin mellett, de nemsokára: tán nyughatatlan vértől is üzetve - egy nap, bucsú nélkül, minden érthető ok nélkül, otthagyta az imádságos hölgyeket, úgy eltűnve a nagy világban, hogy hírét is alig-alig hallották.

E katasztrófa után Justin hozzátámaszkodott ismét az öreg nénihez s két csigabigára hasonlóan, bebújt ismét a házukba, csak Isten hírével élve; kissé unalmasan, de mindig dolgozva; szükségek hijával, de örömek nélkül is; imádkozva, álmodozva - e két nő egy őszi reggel így járt:

Ugyanis a hét órás reggeli misére a barátok templomába menve, az ő rendes kis padjukban (a Mária-oltár kis fülkéjében) egy virágos oleanderágot találtak. Látván a virágot, zavartan összenéztek és körültekintettek:

- Valaki itt felejtette - súgta Annamária.

- Valaki ide tette tán... - rebegette Justin és elpirult.

- Éretted tette volna ide valaki? - kérdezte szigorúbban a néni, a mire Justin leborult a térdeplőre és fejét mélyen meghajtva, valami névtelen vágytól megborzongva, monda:

- Miért ne én érettem... édes néni?

Félve is a virágos ágától, vonzódva is hozzá, fölemelte és kesernyés illatát belélegzette s igazán nem is tudott valamiért imádkozni azon a napon...

Egész nap ama virággal a kezében, gondolkodóan járkálva, szórakozottan

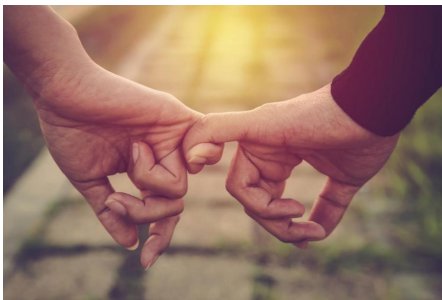
tett-vett és késő estig, a szeme előtt tartva a hamar megfogyadt szirmokat, kötött harisnyát egy magányos szegletben, de oly telhetetlen dühvel, mintha az egész mezitláb járó világ éppen a Justin munkájára várna. Másnap a templomba menvén, a padon viszont egy szál oleanderágot találtak.

Keresztet vetettek, félrehúzódtak s úgy téve, mintha elmerülnének az imádságba, (az eszük erre-arra kalandozva), egyszer önkéntelen egymásra néztek. - Annamária így szólt:

- Hiszen te sírsz, Justin...?

- Én sírnék, néni? - rebegette Justin és aztán dideregve, (hűvös is volt az idő a templomban), alig hallhatóan súgta: «Reá, az uramra gondoltam» - és arcán lepergett a könnyük...

Reá, az urára gondol... az istenházában; ama tekergő, rongyos komédiásra? - Annamária keserűket nyelt erre... Istenkáromlást követve el a leánya... ez elfordult tőle... Elfordult, de észrevett mégis a homályos szegletben egy kopott, rongyos, sovány fiút a szentelttartó mellett, erre hevesen kézen fogta Justint és magával cipelte haza... Az utcán ezt kérdezte: «Láttál tán valamit?» de Justin mit sem felelt, hanem oly rendetlenül baktatott a sáros úton a néni mellett, mintha álmában járna. «Megfázol - mondta Annamária néni - gombold be a reklidet, hiszen reszketsz»... és karonfogva őt, vezette, minthogy az apró pocsoltyákat, mintha szándékosan kereste volna fel a leánya; s otthon dióhajas pálinkát itatott vele.

Későn, délfelé, fel se nézve ülőhelyéből, így szólt Justin:
- A menyasszonyi köntösömrre (te varrtad, lelkem néni!) emlékezel? te tűzted fel ide a mellemre az oleanderágomat...

- Sohase szerettem a kesernyész szagát, - vetette oda ridegen a néni.

- Akkor nem mondtad, lelkem! Igen, de ő hozta volt...

- Ki tudja, honnan lopta? - mondta rosszlelkűen a néni és nagyokat csapott egy zörgős faággal a falra, hogy ki zaklassa a tapadó legyeket.

Az ebéd alatt alig ettek valamit. Egy szót se szóltak; de Justin nyugtalanul kitekintett az ablakon, mintha keresne, várna valamit. Erre Annamária a morzsákat összegyűjtve az abroszról és gyúrva bogos ujjai között, így szól:

- Adtál-e hálát annak, a kitől minden jó jön, hogy a mai darab kenyérünket is kirendelte az ő szent kegyelme, érdemünk felett? Senkire se szorulunk, látod!

csak ő reá... az ő oltalmában élünk; rossz emberek szándéka ellen ő védelmez minket... Gondolsz-e hálával rá (az egyszerű, szürke vén leány egészen fellelgezően beszélt), mint halmoz el jóval minket: - meleg házzal, ruhával, kenyérral... és békességgel...

Justin - tán nem is hallgatva a nénire - közbeszóltott:

- Láttad-e őtet a szenteltvíz-medence mellett, az uramat? Félek, nagybeteg... Vajjon honnan került haza?

- Észrevetted-e őt?

- Az arcza beesett... a szeme, mintha megnőtt volna...

- A ruhája rongyos... Mi, látod! jól megélünk... meleg, tiszta szobában...

- Tán beteg volt... és senkije sincsen szegénynek...

- Emlékezzél, mily durva, istentelen volt... kikaczagta a szegénységünket, foltos ruháinkat, imádságunkat... Egy-szer mégis el akart vinni tőlem, hogy vele menj a bizonytalanságba, nyomorúságba s reám kiáltott, mikor elleneztem és tégedet a karodnál fogva elrántott. Azt hittem, megver... «Miből akarja a lányomat eltartani?» - kérdeztem. - Emlékezzél, mennyit sírtunk... És másnap itt hagyott minket a szégyenben...

Fölemelkedett az asztaltól s átölelte a Justin fejét.

- ...Azóta a sebeink begyógyultak. Ne gondold te többet reá... Mit adhat ő neked? A szégyent, a nyomorúságot... Egyszer az útfélen ott hagyna tégedet, hogy meghalj ijedtedben, míg ő festett kóristánékkal kikaczagna tégedet... És én is elvesznék itt egyedül, öregségemben, elhagyatottságomban... Nem sajnálnál itt hagyni engemet?... Mert (és keményen nézett rá), mert ide nem jön be hozzám többet... Nem, nem... még az örökkévalóság árán se, nem... nem, de soha... a szemeim elé soha se lépjen... azt tudd meg...

Justin oly merően rákapcsolta a szemét a szelid nénire, kétséggel és félelemmel, hogy csak a szeme fehérsége látszott, aztán átölelte Annamáriát és a fejét a néni vállára hajtotta. Remegett, de nem sírt...

A míg a néni a konyhára kihúzódott, hogy mosogasson és félbeszakítsa a kínos beszélgetést - Justin kinyitotta a bimbózó violákkal megrakott ablakot és szavakat váltott valakivel, a ki ott állingált valakire várva és mire Anna-

mária néni visszatért, (a rövid őszi délután gyorsan lehaldó nap ragyogó sugarai terültek el a sáros utcára), Justint az almárium nyitott ajtaja előtt találta, a mint a meleg, őszi felöltő gombjával babrált gondolkozva.

- Mit akarsz ott?

- Elmegyek, néni - rebegette lehajolt fejjel.

- Elmégysz?... hova? - hangosan, ijedten és indulatosan kiáltotta...

- Elmegyek, néni... Elhívtam ő... az uram.

- Itt hagynál engemet?

- Itt volt az ablak alatt az uram, míg te künn voltál.

- Elmennél?... tőlem? a nyomorúságba?

- Azt mondta az uram: «jér édes, a karomba...»

És átölelte az Annamária fejét, zokogva csókolgatva a szemét, homlokát, pomádés ősz haját, bogos kezét s így szólt:

- Elmegyek vele... oh lelkem! Mondta-e neked valaha valaki ezt: «jér a karomba, édes?»

És föltette a kalapját is...

Annamária leroskadott egy székre. A keménység elmúlt az arczáról, a szeme könnyel telt meg...

Pergett egyik sóscsepp a másik után és Annamária eltakarta az arcát a kezével.

Mit siratott vajjon?...

Elmenő leányát?... vagy magát, kit ily gyöngéd szóval sohase illettett férfiak?...

PETELEI ISTVÁN

Szabó Lőrinc:

A szelíd tanítvány

Szebbek a szép tavaszi napoknál is, de szavaid, barátom, hidegek, mint a vas, és még az éjszakánál is ijesztőbbek.

Minden este megáldalak álmaimban, te nem is tudsz róla.

Nem is tudod, mennyire szeretem okos szemeidet.

Azt szeretem benned, amit nem akarsz nekem adni, a magányodat szeretem és lelked kételyeit, mert örök szomorúság borzong benned, mikor a Megismerhetetlen ajtait nyitogatod előtttem.

Régóta enyém vagy. A Hegyen is te beszéltél velem?

Sokáig elvesztettelek, azért csábított a kentau-
rok és pogány nők hívása.

Itt maradok veled. Hallak. Rád figyelek, de még szégyenkezve és kissé tartózkodóan, mint a virág, mely a februári nap simogatására nem mer egészen kinyílni.

30+1 kérdés a jobb párkapcsolatért

Legyen szó akár együttjárásról, friss házasságról vagy egy évek alatt megpróbált párkapcsolatról, mindegyikben közös, hogy ahhoz, hogy jól működjön nélkülözhetetlen a beszélgetés.

A napi történetek, a rohanás közepette nem könnyű a kapcsolatot frissen tartani, elkerülni azt, hogy langyos időtöltéssé szürküljenek a találkozások, az esték, ami hosszútávon elhidegüléshez is vezethet. Ebben segít ez a 30+1 kérdés, ami nem igényel más, csak egy kis nyugodt időt és egymásra figyelmet.

1. nap: Mit szerettél ma bennem?

2. nap: Mi az a három dolog, amiben hasonlítottunk egymásra?

3. nap: Az elmúlt egy hétben milyen tetteimből érezted azt, hogy szeretlek téged?

4. nap: Melyik gyerekkori emléked a legkedvesebb számodra?

5. nap: Mik azok a dolgok, amiket éppen úgy szeretnél csinálni, ahogyan a szüleid tették?

6. nap: Miért vagy a leghálásabb az életedben?

7. nap: Ha új életet kezdhetnél, mit csinálnál másképp?

8. nap: Mi az, amit feltétlenül tudnia kell rólad egy barátnak?

9. nap: Mikor sírtál utoljára?

10. nap: Mi az a legkedvesebb ajándék, amit valaha kaptál?

11. nap: Mikor mondtad ki utoljára azt a szót, hogy szeretlek?

12. nap: Miből tudod, hogy a barátaid szeretnek téged?

13. nap: Ha egy dolgot megváltoztathatnál magadban, mi lenne az?

14. nap: Melyik az a tulajdonság, amit a legjobban szeretsz bennem?

15. nap: Milyen tudást szeretnél magadnak varázsolni?

16. nap: Mit jelent neked a szerelmünk?

17. nap: Ha egy dolgot megtudhatnál a jövőről, mi lenne a kérdésed?

18. nap: Milyen lenne számodra a tökéletes nap?

19. nap: Szerinted mennyire összetartó a családkunk? Mi lenne az ideális számodra?

20. nap: Ha választhatnál – akár az eddig élt – emberek közül, kivel beszélgetnél legszívesebben?

21. nap: Ha egy dolgot megváltoztathatnál a világban, mi lenne az?

22. nap: Ha művész lennél, mit alkotnál legszívesebben?

23. nap: Mit csinálnál legszívesebben, ha most visszamehetnél a gyermekkorodba? Kik lennének körülötted?

24. nap: Ha ma lenne az utolsó napod, mit bánnál leginkább, amit nem tettél vagy nem beszéltél meg?

25. nap: Mik azok a tulajdonságaim, amik neked a legjobban tetszenek?

26. nap: Mi a legnagyobb nehézség az életedben?

27. nap: Mesélj az álmaidról, amik megvalósultak, és azokról is, amikre még várnod kell!

28. nap: Ha egy dolgot megváltoztathatnál bennem, mi lenne az?

29. nap: Ha egy napig ellenkező nemű lehetnél, mivel töltenéd az időt legszívesebben?

30. nap: Mi az, amit a legjobban vársz a jövő héten, a jövő hónapban és a jövő évben?

+1: Mi a legjobban abban, hogy te vagy te?

(forrás: család.hu)

Humor -Mit mondjak még, kedves testvéreim - szól a szokottnál is hosszabb szónoklatában egy pap - Mit mondjak még ezen a hideg téli vasárnapon?
sarok -Áment! -mondá a székely - mert úgy fázik a lábam, hogy szinte leszakad.

Fölnézni – kire?

Bálványok nélkül nem kerek a világ. Úgy tartják, valakire mindenkinek föl kell nézni. Ám a példaképek állandóan és egyre sűrűbben változnak, és ez végtelenül bonyolít mindent. Nem csak életkorunktól függ, kit állítunk magunk elé, nem is csupán a kor, amelyben élünk, még ezernyi más. Legújabbban már kívülről is beleszólnak, kit válasszunk ideálnak. Egyre sűrűbben jönnek a kéretlen ötletadók. Előbb csak ajánlgatják a bálványt, később mindenféle felfanggal ránk tukmálják. Néha nem is tudjuk, kiket majmolunk.

Az ifjú ember eredendően azokhoz szeretne hasonlítani, akik okosak és szépek. De ki mondja meg, mit takar a szó: okos, szép? Egy tizenévesnek ma az a legokosabb, aki a legügyesebben babrál a számítógépen, a legszebb, akinek a legütősebb a tetkója. Ha hőst szeretne példaképül, már akkor is más a helyzet, mint régen. Száz éve még a történelem, az irodalom nagyjai közül került ki az eszmény – ma celebek, botrányhősök, megmondóemberek vezetik a sort.

Azok, akiket a média erre kijelöl. El lehet képzelni...

Kis kitérő. Pár éve született Párizsban az a törvény, amely végre kimondja:

csökkent, alultáplált manökenek ezentúl nem léphetnek a kifutóra. Csak az maradhat a pályán, aki orvosi igazolást tud felmutatni, hogy testtömegindexe az egészséges értéken belül mozog. Megvan még Twiggy, a negyvenkilós sztármanöken? Brrr! Évtizedekig ő volt a nyugat ügyeletes nőideálja. A hölgy-példakép. Szerencsére ma már büntetésre számíthatnak azok a modellügynökségek, amelyek ilyen csontkollekciókat foglalkoztatnak. Nem dicsekvésképp, én már évekkkel ezelőtt feszegettem: hol van előírva, hogy divatdiktátorok mondják meg nekem Párizsból, milyen legyen az én nőideáлом? Jellemző, hogy ez a borzalom is a liberalizmus őshazájában ütötte föl a fejét. Ez is diktatúra.

Nemrég föllapoztam Béranger kalandos életrajzát. A nagy francia költő a mi Petőfi Sándorunk ifjúkori példaképe volt, úgy is mondhatnánk, az előfutára. Kettejük pályáján, szenvedélyeiben sok a közös. A republikánus Pierre-Jean de Béranger is lelkesedett mindenért, ami a nemzetéhez kötötte, és ő sem tett lakatot a szájára. Volt bátorsága még uralkodása alatt szatírárt írni Napóleonnól, akiben már akkor meglátta a zsarnokot, amikor a jakobinus tömeg még javában ünnepelte. De bírálta a visszatérő Bourbonokat is, hiába zárták ezért többször is tömlöcbe. Forradalmi hangú, mély érzelmű, zabolázatlan költő volt, ugyanolyan páratlan talentummal, éles világlátással,

elvhűséggel, mint Petőfi. (Csak zárójelben: vajon megmaradt volna-e a vonzalom, ha a mi költőnknek is jut annyi idő az árnyékvilágban, mint példaképének, aki hetvenhét évet élt? Petőfi halála után visszavonult a költészettől, emlékiratait rendezgette. Amilyen zaj kísérte élete delén, olyan csöndesen halt meg 1857-ben Párizsban. Vajon a szelíddé lett franciaért is rajongott volna Petőfi, ha túléli? És vajon a mi költőnk is lecsöndesül, ha megélhet ennyi esztendő? És mi, mostaniak, lelkesednénk-e egy jámborabb Petőfíért?)

Akárhogyan is, kellene a bálványok.

1965-ben a nyugat-németországi tizenévesek többsége még Albert Schweitzer Nobel-díjas polihisztort (egy személyben teológus, lelkész, filozófus, orgonaművész, tanár, orvos) tekintette legelső példaképének.

2001 Magyarországon a whiskys rabló vezette a ténédzsereknél a bálványmezőnyt.

2020-ban kire fognak felnézni a gyermekeink?

Egy ismert német filozófus nemrég azt nyilatkozta, minden példakövetés alapja az önzetlen szeretet. Igaza van. A történelem régebbi szakaszaiban ez így is volt. Akkor többnyire valamelyik szülő jelentette a legelső példaképet, már csak azért is, mert a gyermek a családban töltötte a legtöbb időt. De aztán jöttek a

világháborúk utáni ideál nélküli idők, ahol a televízió kreált figurái, majd az internetes szörnykütyük fokozatosan kiszorították a gyermek lelkéből a hazulról hozott értékeket: szeretet, őszinteség, a szülők iránti alázat.

Mi, régebbiek meg nagyokat sóhajtván hallgatjuk Zoránt: „Apám hitte az apja örökét, / S úgy hiszem, ez így volt szép.”

*Pilhál György
Magyar Nemzet*

Dsida Jenő:

A gyöngék imája

Jó Uram, aki egyként letekintesz
bogárra, hegyre, völgyre,
virágra, főre, szétmáló göröngyre, –
Te tudod jól, hogy nem vagyok gonosz
csak nagyon-nagyon gyöngye.

Mert pókháló és köd a szív,
selyemszötte az álom,
pehelykönnyű és szinte-szinte semmi
s én erőtlén kezem
még azt sem tudja Hozzádig emelni.

De azért vágyaim ne dobáld a sárba,
ami az Oceánnak
legdrágább, legkönnyesebb gyöngye!
Hiszen tudod, hogy nem vagyok gonosz
csak gyöngye, nagyon gyöngye.

Mit rejt a kagylóhéj?

CSENGETT A REKEDTES ÉNEK

Egy idős néni különös daláról mesélek...

A szomszédunkban lakott Marika néni, akivel húsz éve az utcán találkoztam. Rendkívül kedves, majd nyolcvanéves néni volt. Olyan, akinek mindenkire van egy jó szava. Egy hirtelen jött ötlettől vezérelve megkérdeztem tőle beszélgetésünk végén: Nem vállalja, hogy néha vigyáz a gyerekeinkre? Ebből lett egyfajta pótmamaság.

Karácsonyi rituálénk része, hogy elmegyünk énekelni az otthonba, ahol lakik. A nővér megkérdezte: valami egyháztól jöttünk? Nem nagyon hitte, amikor azt mondtam, „csak” szomszédok voltunk. Különösen, mivel Marika néni saját rokonai szinte soha nem látogatják. Fájdalmas szembesülni azzal a valósággal, ami ebben az idősotthonban fogadja az embert. Ez ugyanis egy meglehetősen alulfinanszírozott magán intézmény, amit egy étteremből építettek át. Az épület lánykorában egy születésnapot itt ünnepeltünk. Már akkor is inkább a kíváncsiság vonzott be, mert mindennap elmentünk mellette. Kert helyett a főút zajának romantikája fogadja az embert. Most azonban sokkal lehangoltabb az, ahogyan ételillat helyett az inkontinens, idős emberek illata lebegi be a szobát, ahol a tévé előtt ülnek naphosszat az „új étterem” fogyasztói. Nem is sorolom tovább ezt az ügyet. Ez a mi önmagunk körül forgó karácsonyaink árnyoldala.

Felteheti az ember a kérdést: vajon magam miatt, vagy igazán érte mentünk be? A lényeg, hogy jónak érezzem magam, vagy az, hogy megtaláljam azt a pontot, ami számára valós segítség. Többször hívogattam a rokonokat, de nem sikerült semmilyen értelmes megoldást találni arra, hogy jobb helye legyen. Az ember beszorul

ilyen helyzetekbe, amikor valójában nem tud segíteni, és mégis szeretne valamit tenni, ezért aztán elmentünk énekelni idén is.

Az ének valami gyönyörűséges valóság. Marika néni dalolt. Hiba nélkül énekelte végig a karácsonyi repertoárt, a régit. Egyszer csak elkezdtek a Betlehem városban kezdetűt. Mi már nem tudtuk a szövegét, de ő énekelte, énekelte a negyedik, majd az ötödik strófáját is. Az egész terem elcsendesedett. Vágni lehetett a levegőt. Az egyik látogató arcán potyogtak a könnyek. Aztán hatalmas taps. Egészen különleges, erős élménye volt ez ennek a karácsonynak.

Régi emlékek törtek fel benne, amik sokkal pontosabbak, mint a jelen érzékelése. Aztán az ápoló azt is elmesélte, hogy előző éjjel felébredt, és a lépcső alá bújott: „Jönnek az oroszok, vigyázzon!”

Mi tudjuk, hogy 1944 karácsonyán az ágy alá rejtették, ahol nagymamája volt felravatalozva, aki éppen a front idején halt meg. Sokáig nem tudták eltemetni, ami furcsamód szerencse volt. Mivel az orosz katonák félték a halottaktól, arrafelé nem mertek járkálni, így hát fiatal lányként ott védve volt. Ez az emlék is valóság lett számára 2019 karácsonyán, 75 évvel később.

Vajon mi be tudunk-e így hatolni a múltba? Nem inkább egy tündöklőnek tűnő sivatag jövőjében élünk, ahol semmi sem valós, ahol még konkrétan segíteni sem tudunk egymásnak, és nincs az az ágy, ami alá bekúszva megúszhatnánk az életet? Lám, itt egy néni, akit igazán szeretek, szerettem, de nem tudok a valóságban mellé állni, legfeljebb ilyen pótcselekedetekkel, mint a karácsonyi csingilingizés. Szépen mosolygunk, eszünk az édességet, hogy elhiggyük, bármi is elveheti az élet keserűségét.

De marad az a dal. Marika néni éneke. Ez volt a Magnificat, egy igazi Mária-ének. Biztosan felszállt a mennybe, és talán ilyen szép rekedtesen tetszett a legjobban az Úrnak.

Dr. Fekete Ágnes
Forrás: Internet

Buda Ferenc:

Fohász a virradatban

Istenem ezen a hajnali órán
amidőn madár se szól még s már eb
sem ugat
bárhol vagy is
talán ott fönnt lebegsz túl túl a galaktikákon
vagy itt benn a szívemben rejtőzködöl
bárhol vagy is Te Láthatatlan
Te Ismeretlen
mutasd meg magad

kereslek kerestelek
ám a neved harsogók üresen kongó
kiáltozása elől
bedugtam s bedugom fülem

nem tudom immár ki vagyok mi vagyok
csökönyös bitang juhod-é avagy
elkóborolt kiehült ebed
aki orrát s riadt tekintetét földnek
szegezve lohol egy idegen nyomon

nem tudom magam sem tudom

kérlek hát fogadj el kételyeim
vakon botladozó beszédemmel
s ha nem akarod úgy akár
választ se adj
csak engeddd hogy megszólítsalak

kakas szól kiált a kakas

emlékezem: mint vallattalak
vallottalak és tagadtalak
mert nehéz igen nehéz megértenem
hogy Te a Gonoszt is virulni
vigadni hagyod
s mert nem tudom ki vagy
s hogy én ki vagyok
már azt sem tudom

világosságra szomjazom

nincs egyebem
csak magam

oldozd fel kérlek szorongásomat
oltalmazd szerettemet
fékezd meg indulataimat

pásztorom őrizőm ha vagy
veszni ne hagyj

Ámen

Ne hagyd hogy ne így legyen

A recept - Gyökössy Endrétől

– Kérdezni szeretnék. Kétszer elvált asszony vagyok. Mindkét házasságom anyám nehéz természete miatt bomlott fel, akivel együtt kellett laknunk. Nem volt más megoldás.

Anyám pedig képtelen volt elvágni a lelki köldökzsinórt, szinte pórázon tartott vele, mint kisgyermek koromban. Azt pedig egyik veje sem tudta elviselni, hogy elsősorban anyám „kislánya” legyek a házasságban és ne feleség.

Merem állítani: mindketten anyám elől menekültek el. Már évek óta egyedül élünk, anyám és én. Egy fedél alatt, de némán és acsarkodva, keserűen, robbanékony légkörben.

Hónapokkal ezelőtt rémülten döb-bentem rá – rettenetes kimondani is –, hogy gyűlölöm az anyámat kétszer tönkretett életem miatt. De ez a gyűlölet valójában engem öl. Míg házasságban éltem, jóformán sose voltam beteg.

Most kétségbeejtően rossz alvó vagyok, s szüntelenül fáj valamim. Szédülök, a vérnyomásom ugrál, szorongásaim vannak. Megromlott az egészségem, és egyre fogyok. Már orvoshoz sem megyek, mert minden leletem negatív, csak éppen én vagyok pozitív, beteg. Érzem, hogy ha nem történik valami: a magam gyűlölete öl meg.

Mondja: mit tegyek?

- Mit tett eddig?
- Imádkoztam azért, hogy ne gyűlöljem az anyámat.
- Mióta imádkozik ezért?
- Amióta tudom, hogy gyűlölöm.
- Csak azért imádkozott, hogy ne gyűlölje?
- Nem, olykor, ha tudtam, azért is, hogy szeretni tudjam.
- Engedjen meg egy kérdést. Hogyan várta ennek a kérdésnek a teljesítését? Tulajdonképpen mit várt?
- Hát, hogy szeretni tudjam.
- Tehát valami érzésre várt. Ne haragudják, ha így mondom: valami jóleső, meleg bizsergésre várt a szíve körül ugye? És az elmaradt. Így van?
- Valahogy így. De már nem is imádkozom. Csalódtam az imában.
- Szeretnék valami mást is ajánlani.
- Azért jöttem.
- Érzésekre várt, de nem tett semmit. Arra várt, hogy Isten tegyen az életével valamit. Így van?
- Igen, körülbelül így.
- Pedig Isten mindent megtett értünk a Krisztusban...
- A kereszten?

– Ott, és ezért nekünk is mindent meg kell tennünk, amitőlünk telik, hálából. Édesanyjáért kellene valamit megtennie még. Mert legtöbbször az érzésekből lesznek a cselekedetek, de olykor az elkezdett cselekedetekhez csatlakoznak az érzések. Vagy váltanak ki érzéseket.

– De mit tegyek?

– Céltudatosan, rendszeresen és naponként tegyen jót édesanyjával és eközben imádkozzék érte, ha még tud.

– De mondtam, hogy gyűlölöm.

– Meg akar gyógyulni? ‘

– Igen.

– Akkor cselekedjék, és ne keressen kibúvót. Egyébként Jézus is mondott egyet s mást, még az ellenség szeretetéről is.

– Mit tegyek hát?

- Ha most orvos lennék és receptet írnék, biztos gyógyszert a gyűlölet és egyéb betegségei ellen, kiváltanám?
- Kiváltanám.
- Bevenné?
- Bevenném.
- Akkor ott van papír, meg toll, diktálnék egy receptet. Írja?
- Írom.

– Tessék: hétfőn reggel mosolyogva köszöntöm őt és megkérdezem, hogy aludt. Kedden: kitakarítom az ő szobáját is. Szerdán: két szelet süteményt hozok neki. – Írja csak, írja. Csütörtökön: elhívom sétálni, hazafelé pedig kérdezgetek és hagyom őt – csak őt – beszélni. Pénteken: megkérem, hogy zongorázza el azt a dalt, amit gyermekkoromban szokott.

– Már évek óta nem zongorázik.

– De kérnie szabad. Szombaton: megkérem, hogy segítsen jó túrós gombócot főzni, mert azt ő jobban tudja. Vasárnap: bemegyek a szobájába, amikor lefeküdt, betakargatom és megcsókolom. Pont. Ismeri ezt a zenei kifejezést? Da capo al fine? Elejétől végig. Nos, a következő héten ugyanígy vagy hasonlóan: da capo al fine s egy hét múlva felkeres és megbeszéljük a többit.

– A csókot is kell?

- Igen.
 - Jaj!
 - Miért, jaj?
 - Mert évek óta nem csókoltam meg.
 - Vállalja ezt a hetet így?
 - Megkísérlem.
 - Isten segítse. Várom.
- Nem jött. Hetekig nem jött.
- De egy hétfőn, kora reggel telefonált. Sírva:

– Mikor tegnap ismét betakartam, az én hideg és kemény anyám felült az ágyban, és magához ölelte a fejem, és éreztem, hogy könnyes a szeme és azt mondta: – De jó vagy mostanában hozzám.

– Akkor, évek óta először, éreztem, hogy szeretem az anyámat.

Aztán hozzátette: – Adja másnak is oda ezt a receptet!

Lackfi János

A SZOMJÚSÁG ZSOLTÁRA

Alighanem ismered, Uram, te is a
szomjúságot,
amelytől kiszárad a nyálkahártya,
porzik a gége, berozsdáll a hang,
ismered az éhséget, mely mardos,
üregessé tesz, kongatja, korgatja
gyomrunk,
és ragadozóként kutatunk egy éjjel-
nappali
vagy egy benzinkút után, ahol meg-
vehetjük a tápanyagot,
hogyan kannibáli mohósággal szórjuk
magunkba.
Alighanem ismered, mert éhezted és
szomjaztad
az ember szeretetét, rendesen be is
áldoztad
érte tekintélyedet, hatalmadat, erő-
det,
világra jöttél, mint buborékokat nyála-
dzó
kisgyerek, nem éppen szobatiszta, és
tűrted,
hogyan tisztába tegyen az ember, akit
te annyiszor
próbáltál tisztába tenni, aki annyiszor
képtelen tisztába jönni önmagával,
s a te szándékaiddal is, hiába vésted
kőbe őket.
Étlen-szomjan kaptatunk a tájban,
szétharapjuk a felhők ragacsos vatta-
cukráit,
elszopogatjuk a holdat, mohón faljuk
a napot,
és nem számít, hogy egeti nyelvün-
ket,
ropogó salátának tépdessük a lombo-
kat,
felszüröcsöljük a folyókat,
és utána szórunk pár sziklát,
porhanyós dombhátat,
roszognak a fogunk alatt,
egyelek meg, te táj, te édes, te sós,
te kesernyés, te olajos, te tarhonyás
és citromos
és balzsamecetes és rumos és ver-
mutos!

De betöltesz, de kitöltesz, de elteli-
tesz engemet!
Olyan vagyok lassan, mint a világ
leghatalmasabb,
tájjal kitömött plüssmacija.
Itt vannak bennem tájaid, Uram,
te gyűrted felületüket
játékosan, ezer apró levélkét volt tü-
relmed
cakkozni kisollóval zöld papírból,
sosem feledtél a tetejébe nyomni
nagy adag tejszínhabot,
nem spóroltad el alkonyatok málnás-
karamellás
öntetét, vándormadár-raj-szórátát,
hiszen a te kis ügyefogyott
néped battyog a kezed szőtte gye-
szőnyegen,
lombszőnyegen, mohán, a föld nyílt
húsán.
Araszolgatnak előre, mint a műanyag
játékkatonák,
moábita nők után futkosnak, bálványt

öntenek,
hogyan leboruljanak előtte, s ráírják,
Gucci vagy Bugatti
vagy bármilyen ilyesmit, aztán csókolgat-
ják,
dédelgetik, karácsonyi jászolba fekte-
tik.
Időnként irányba rendezgeted őket,
megmutatod nekik a földet, ahol man-
darin
nagyságú szőlőszemek teremnek,
ahol a barázdán kiüt a zsirosság,
ahol a nyájak mint gyorsított felvéte-
len ellenek, híznak,
de mi megijedünk, mert akiket kém-
nek küldtünk ki,
óriás termetű harcosokat is láttak,
mi lesz akkor velünk, nem vagyunk
mi Dávidok,

hogyan parittyakővel vagy aknavetővel
kilőjük a világ terminátorait,
hát mink a lábvizet, a sósperecet sze-
retjük
meg a Staroprament, jól behűtve,
és közben szívesen nézzük azért,
amint valaki felrobbant, felszeletel
vagy ledarál
valaki másokat, de azok ne mi le-
gyünk.
Szrcs, egy korty az italból, hrss, egy
kicsi csipsz,
nyamm, egy kicsi nyami, hamm, egy
kicsi hami,
mellé meg vér, agyvelő, piffpuff és
dirrdurr.
Araszolgatunk terepasztalodon,
fiadat is leküldöd, hátha könnyebb
kitalálni,
milyennek szeretsz minket, ha meg-
mutatja valaki,
ha lecsendesíti a vizet, ha jár a habok
tetején,
ha gyógyít, tanít, érint, biztat, táplál,
lelkesít,
akkor talán mi sem csak betegíteni,
használni,
ócsárolni, kisemmizni, lelombozni
akarjuk
majd egymást, bármilyen jó bulinak
tűnik,
bárhogy izgat, mi lesz, ha beírnak
az ellenőrzőnkbe valami vastagot.
Vonulunk, Uram, párosával, kisiskolá-
said,
vonulsz velünk fellegek görgésében,
fű növekedésében, szél slisszolásá-
ban.
Kifeküdt kicsi horpadást látunk a já-
szol szénájában,
egyembernyi örvényt a Jordán folya-
mában, lábnyomokat a tó tetején,
tejüvegszerű kavargást a színeválto-
zás hegyén,
a sivatag kövei kenyérré változtak,
a halak szimpatikusan bezsúfolód-
nak hálókba, mint egy liftbe,
és kimondhatatlan sóhajtasokkal
imádkoznak bennünk a tájak,
Vivaldi nagyanyó meg egy hegedűvo-
nóval
szvettert horgol a lelkünkre.

G y e r m e k o l d a l

Kántálás Lengyeltötiben

Ritecz Erika néni már évek óta jár kis csapatával betlehemezni vagy kántálni családokhoz. Aki szerette volna, hogy felkeres-

sük, az már előre szólt a templomban. Szokásukhoz híven, meghívtak bennünket az Öregek Napközi Otthonába is.

Az idei csapatban mi öten, 4. b osztályos tanulók vehettünk részt. Második nap még Molnár Dénest is befogadtuk. A szöveget és a dalokat már előre jól begyakoroltuk, énekóráinkon próbáltunk.

Eljött a téli szünet! 22- én és 23-án indultunk útnak. A templom téren találkoztunk. Lóránt Atya még indulás előtt meggyóntatott bennünket. A szereplők a következők voltak: pásztorok: Horváth Richárd,

Novák Dominik, Molnár Dénes, angyalok: Duna Kitti, Schmida Berta, csillag: Ritzeld Regina. Beosztottuk, hogy melyik nap, kihez megyünk. Az idő nem volt kegyes hozzánk, mert hideg szél fújt, és esett az eső. Szülői segítséget is kaptunk autókkal, hogy teljesen ne ázzunk el. Minket azonban az idő nem tántorított el, rendületlenül róttuk az utcákat.

Külön szeretnénk megköszönni Iváncsicsné Jutka néninek és Kajtánné Ildikó néninek az óvodából jelmezeket, melyeket már évek óta kölcsön kérhetünk. Sok finomságot ettünk és kaptunk vendéglátóinktól. Szekeresné Kati néni az idén is horgolt kézimunkával is készült nekünk. A gyerekek harangot, a felnőttek angyalkát kaptak. Mindenki nagyon örült neki, és otthon feltette a karácsonyfájára.

Nagyon emlékezetes napok voltak. Mindenhová szeretettel mentünk, s még nagyobb szeretettel fogadtak bennünket. Az utcákon énekelve sétáltunk, sokan le is fényképeztek bennünket.

Szívesen megyünk jövőre Önökhöz is!

A kántálók csapata

SUDOKU BETŰKKEL

Töltsd ki az üres négyzeteket a megadott betűkkel úgy, hogy minden sorban és oszlopban, valamint a vastag vonalakkal határolt területeken belül valamennyi betű csak egyszer szerepeljen. Ha jól dolgoztál, átlósan összeáll annak az idős embernek a neve, aki a kis Jézust a képen a kezében tartja.

Lk 2,22-40

	E	N	O	I	
		O			E
	O			S	
I		S		M	O
N		E	I		
	S	I	M		

SIMEON

Keress 12 eltérést a két kép között!

Tényleg kimutatta a pápa a foga fehérjét?

Az óév utolsó napján és az új év napfordulóján a szokásos tűzijátékos-pezgőpukkantós hírek, illetve a mentőszolgálat valóban hősie munkáját bemutató felvételek mellett mindent elsöpört a médiafelületeken, s a közösségi média kommenttegeiben pedig végképp cunamiként hatott a hír: incidens zavarta meg a Vatikánban az ünnepet. A hír formálásával az interneten mindenki a vérmérséklete szerint próbálta csúcsra járatni az ilyenkor egyébként jellemzően alacsony nézettséget.

Először is lássuk a tényeket, amelyekről mi is beszámoltunk híreink között: szilveszter estéjén Ferenc pápa, miután hálaadó szertartást vezetett a Szent Péter-bazilikában, köszöntötte a Vatikánba érkező zárándokokat a Szent Péter téren. A The Guardian által közreadott felvétel szerint a pápa átsétált a téren, átnyúlt a tömeget tőle elválasztó kordonon, és megsimogatta néhány gyerek buksiját, kezét fogott az emberekkel. Ezután elfordult, hogy az egyik oldalt elhagyva a tér másik oldalán folytassa az útját, ám ekkor egy nő, aki megijedt, hogy a Szentatya továbbmegy, és nem lép oda hozzá, megragadta Ferenc pápa kezét, és magához rántotta. A pápa sikertelenül próbált meg kiszabadulni a szorításából, ezért rácsapott a nő kezére, majd a testőre is közbelépett. Eddig a hír.

A közösségi oldalakon – így a mi felületünkön, a *Magyar Kuríron* és az *Új Emberen* is – innentől szabadult el a történet. Nehéz idézni a kommenteket, mert a többségük nyomdafestéket nem tűrő szavakkal illette az eseményt és a Szentatya szemé-

lyét. A finomabbak úgy fogalmaztak, ők már a pápa megválasztásakor látták az erkélyre lépő emberben ennek a szilveszteri eseménynek az előképét. Volt aki „kimondta a nagy igazságot”: a pápa most végre kimutatta a foga fehérjét. Mások különböző összeesküvés-elméletekkel színezték ki a történetet, a nőt az áldozat, a pápát pedig az agresszor képében tüntetve fel. A megjegyzések között tallózva három dolog jutott eszembe.

Egyfelől mintha minden normalitásérzékünket kezdenénk elveszteni az új évben. Nem igazán figyelünk arra, hogy mi is történt valójában. Itt egy nyolcvanhárom éves emberről van szó,

aki a legkisebb plébánián szolgáló papot is megpróbáló ünnepi időszakban, az év végi hálaadó szertartás után, ahelyett, hogy szögre akasztaná a reverendáját, és maga is pezsgőt bontana, inkább kimegy a térre, s fáradságot nem kímélve végiglátogatja az ott összesereglett embereket, és személyesen köszönti őket. Oda is lép hozzájuk. A videó tanúsága szerint a pápának fizikai fájdalmat okozott, amikor valaki hirtelen megragadta a kezét, és erősen szorította, nem eresztette. Egy egyházfőt látunk a felvételen, aki maga is ember. S aki úgy reagál erre a váratlan helyzetre, ahogyan a kommentelők többségükben nem tennék, legalábbis ezt állítják magukról. De vajon mi, a kommentelők is vezető közszereplőként éljük az életünket? A mi hétköznapi lépteinket is hasonló médiafigyelem kíséri? Mi is

83 évesek lennénk? Mi is elmondhatjuk magunkról, hogy kötelező ünnepi szolgálatunk után nem hazasietünk, hanem ráadás-ként még önként vállalt feladatokat teljesítünk? A mi életünkre is igaz, hogy döntéseinket nem kényelmes fotelban ülve hozzuk meg, hanem egy feszített ünnepi liturgikus és miserend kellős közepén helytállva? S vajon mi is úgy élünk, hogy még újév napján sem alhatunk délig, hanem már korán reggel talpon vagyunk?

Másfelől beigazolódni látszik a médiakutatók, a pszichológusok és a mentálhigiénés szakemberek tézise, mely szerint a közösségi médiafelületek és azok kommentvilága az eredeti cél – a párbeszéd, az ember és ember közötti kapcsolatok jobbá tétele – helyett éppen ennek ellenkezőjét hozta napvilágra. Az internet személytelen világában olyan rejtett érzéseket írunk le és vágunk a másik ember fejéhez, amit a való világban, a másik ember szemébe nézve soha nem mondanánk, vagy legalábbis soha nem így. Hogy egy találó példával éljek: a komment-

jeink olyan élesek, hogy nem-hogy a másik kezére ütünk velük, hanem egyenesen levágjuk azt...

Harmadrészt egy helytálló véleménnyel szeretnék foglalkozni, mely szerint Ferenc pápa a spontán beszédeivel, a repülőgép fedélzetén adott élő szavas interjúival, vagy azzal, hogy ennyire közel lép az emberekhez, kezét fog velük, gyermekek fejét simogatja meg, a hibázás kockázatát is vállalja, és végső soron magát az egyházfői intézményt bontja le. Lám-lám, most is ez történt. A kritikusoknak igazuk van. Ám véleményem szerint az, aki – pozitív értelemben – teljesen lebontotta az egyházfői intézmény képét, nem más, mint XVI. Benedek, akinek volt bátorsága meghozni a lemondásáról szóló mélyen krisztusi, emberi és a normalitás talaján álló döntését.

Ferenc pápa valóban minden elődjénél messzebbre ment az emberekhez való közelségben, és az is igaz, hogy spontán interjúival, vagy azzal, hogy leszáll a pápamobilról, és odalép a hívekhez, szó szerint vállalja a hibázás kockázatát. Ám mindebben ugyanaz a krisztusi és emberi normalitás fejeződik ki, amely a viselt hivatal ellenére sem hagyja átalakítani a személyiségét. S ez – mint minden nyílt emberi kapcsolat – kockázatot hordoz: a hibázás kockázatát. Annak lehetőségét, hogy valamit hirtelen felindulásból, akár érthető okokból megteszünk, és azután megbánunk.

A történet újév napján folytatódott. Ferenc pápa az Angelus elimádkozása előtt elmondott beszédében felnézett a papírból, s előre megírt beszédétől eltérve bocsánatot kért a történelemért. Ezt mondta: Jézus üdvözítő műve nem varázsűtésre megy végbe, hanem „türelmes” üdvözítés. Vagyis magában foglalja a szeretet türelmét, amely magára veszi a bűnt, és elveszi annak hatalmát. A szeretet türelmessé tesz bennünket. „Sokszor elveszítjük a türelmünket; én is, és elnézést kérek, amiért tegnap rossz példát mutattam.”

Ezek után mi marad számunkra? Az, hogy kérjük az új évben a Szentlelket, segítsen, hogy valóban Krisztus-követők, normálisak, emberek legyünk. Ha pedig követtünk már el hasonló hibát – kijöttünk a sodrunkból, kiabáltunk, leordítottuk a munkatársunk fejét, vagy tehetetlenségünket igazolva jelképesen vagy konkrétan adtunk egy pofont a gyermekünknek –, váljunk megértővé. Ha pedig ilyen vagy ehhez hasonló velünk sohasem történt meg, akkor adjunk hálát Istennek, és próbáljuk életre váltani a Miatyánknak a megbocsátásról szóló sorát, a Szentatyával szemben is. S ha még ennél is többet szeretnénk tenni, váltsuk valóra, amit Ferenc pápa sosem mulaszt el megfogalmazni találkozásai és beszédei végén: Kérlek benneteket, ne feledkezzetek el imádkozni értem!

**Fotó: Vatican News
Kuzmányi István/Magyar Kurír**

1200 milliárd forint vagy 1 dollár 87 cent

Azon tűnődöm, mi ér többet: 1200 milliárd forint vagy 1 dollár 87 cent? Kérem, az olvasó ne nyilvánítsa teljességgel abszurdnak ezt a morfondírozásomat, hanem tekintse legalábbis költői kérdésnek.

„Idén 1200 milliárd forintot költhetnek a magyarok karácsonykor, ami rekordot jelent” – mondta az Országos Kereskedelmi Szövetség főtitkára. Nem vagyok a karácsonyi ajándékozás ellen, annak mértéktelenségét azonban elfogadhatatlannak tartom. Mint ahogy elborzadva láttam, mit jelentett a Black Fridaynek nevezett örület, ahogy advent küszöbén tolakodó akciókkal kezdetét vette az ünnepi bevásárlási láz. A fogyasztási örület csúcsra járatása volt ez a minden szempontból fekete péntek.

Néhány éve egy olyan kutatásról olvastam, melynek keretében karácsony előtt középiskolásoknak ezt a kérdést tették fel: szeretnék-e, hogy szüleik akár kölcsönöket is felvegyenek azért, hogy a nekik számtalan ajándékot meg tudják venni. A nagy többség igennel válaszolt: bizony, inkább adósodjon el a család, de legyen meg a megkívánt ajándék.

A Lukács írása szerinti evangéliumban olvasunk arról, hogy Jézus egy testvérpár otthonában vendégeskedik. Egyikük, Mária csak ül a Mester lábánál, és hallgatja a beszédét. Mártát viszont teljesen lefoglalja a sok felszolgálás, amit ő szóvá is tesz: „Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a munkában? Mondd hát neki, hogy segítsen!” Ő azonban így válaszol: „Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.” (Lk 10,40.41–42)

A 20. század kitűnő filozófusa, Erich Fromm *Haben oder Sein* címmel írt egy könyvet. Angolul *To Have or to Be?* Ebben kimutatja, hogy a birtoklás egyik ősi megjelenési módja a bekebelezés. A fogyasztói társadalom alapja az egész világ elnyelésének vágya. A modern fogyasztó ezt mondja:

„Az vagyok, amit birtokolok és elfogyasztok!” A birtoklás ellentéte a létezés. Az a gondtalanság, ahogy az ég madarai vagy a mezők liliomai élnek. Nincs semmijük, mégis pompásabbak, mint Salamon király a legszebb ruhájában.

Kevésre van szükség, valójában csak egyre. Ez a jézusi mondat lehet idei karácsonyunk vezérigéje. Itt kanyarodom

vissza az 1 dollár 87 centhez, szemben a 120 milliárd forinttal.

O. Henry *A háromkirályok ajándéka* című novellájában Jimnek és Dellának, a két fiatal szerelmesnek 1 dollár 87 cent az összes vagyona. Mindketten tudják, hogy ebből nem tudnak a másiknak ajándékot venni. Jim ezért eladja a zsebóráját, amelyre pedig olyan büszke volt. Az érte kapott pénzből tudja megvenni azt a fésűkészletet, amelyre Della annyira vágyott. Kedvesének ugyanis gyönyörű hosszú haja van. Jim boldogan viszi haza az ajándékot, ahol döbbenten látja: Della egészen rövidre vágatta a haját. Mit ér így az áldozatok árán megvett ajándék? Kiderül azonban, hogy a lány azért vágatta le a haját, hogy azt páróka céljára eladja egy fodrásznak. A kapott pénzből tudta csak megvenni azt a láncot, amelyet Jim szeretett volna az órájához. Immár ez az ajándék is értelmét veszítette.

Vagy mégsem? Hiszen ez a két fiatal nem a fölöslegéből vett ajándékot a másiknak, hanem önfeláldozó módon mindent oda tudott adni.

Kevésre van szükség, valójában csak egyre, mondja Jézus.

Ezek után még egyszer megkérdezem, mi a több: 1200 milliárd forint vagy 1 dollár 87 cent?

Dr. Fabiny Tamás

Kondor Katalin: A harmadik?

A világ álságos vezetőinek és híveiknek többsége lapít, s „érzékenyíteni” óhajtja a normális gondolkodású embereket arra, hogy minden úgy van jól, ahogy van

Legyenek kedvesek megmondani, ez már a harmadik világháború? A kérdés természetesen költői. Azaz, ahogy az irodalomórán tanultuk, választ nem igényel, mert a tisztelt író, költő csak mondanivalójának nyomatékossabbá tétele érdekében teszi fel.

Nos, a fenti kérdésre könnyű a válasz: igen, ez már a harmadik világháború. Még akkor is, ha sokan nem veszik észre. Mert szűkebb környezetünkben nagyjából béke van. Mert nem akarják tudni, mi történik a világban. S mert azt, hogy kitör egy világháború, nemigen szokták bejelenteni, így többnyire csak akkor vesszük észre, ha maguk is belekeverednek.

A középiskolában tanultuk, kellően el is csodálkoztunk rajta, hogy amikor 1914-ben Sarajevóban megölték Ferenc Ferdinánd osztrák-magyar trónörökösét és feleségét, még senki sem sejtette, hogy ez a cselekedet az első világháború kitörését eredményezi. Emlékszem, mennyire meglepődtem akkor is, amikor valamilyen történelemtananyagban azt olvastam, ez idő tájt az orosz cári család békésen nyaralt Dániában, a tengerparton. Hihetetlennek tűnt nekem, hogy a cár ennyire tájékozatlannak bizonyult. II. Vilmos német császár sem lehetett nagy jóstehetség, hiszen az ismert mondással búcsúzott a frontra induló katonáitól: „Mire ezek a falevelek lehullanak, ti már győztesen itthon lesztek.” Hát nem „lettek” itthon. A második világháború, melynek kapcsán azt is megtanultuk a gimnáziumban, hogy bár az emberek mindig azt hiszik egy háborúról, az éppen olyan lesz, mint a korábbi volt, valóban sosem olyan. A legtöbb áldozatot szedő második világháború bizony valóban más lett. Pontos kezdetéről pedig mindmáig vitatkoznak a történészek. Mint ahogy a világra gyakorolt hatásáról is.

És most itt vagyunk a harmadikban. Amelyről szintén sokat fognak vitatkozni valamikor, valószínű a kezdetéről is, ha egyáltalán lesznek még viták és vitapartnerek. Csak arról nem lehet vitatkozni, ami tény, ezt a háborút is más eszközök-

kel vívják, mint a két korábbi világháborút. Az elmúlt időszakban éppen azzal, hogy állandókkal, a demokrácia nevében le kell rohanni a Közel-Keletet, Észak Afrikát. Majd mikor ez megtörténik, az erős birodalmak úgy vonulnak ki a leigázott országból, hogy ottmaradnak. Sajátos filozófia.

Nálunk, Magyarországon béke van. Ez rendkívüli sorsajándék. Am a jelek hozzánk is rendre megérkeznek. Pontosabban naponta özönlének ránk. Íme az elmúlt napok „jelei”: válaszcsepásokat már Irán amerikai célpontokra Irakban. Mint-hogy a NATO tagjai vagyunk, katonáink közül néhányan Irakban vannak. Nem örülünk neki. Ki tudja, miért, lezuhan egy ukrán utas-szállító repülőgép Teherán felett. (Állítólag tévedésből lőtte le az iráni Forradalmi Gárda.) Irakban már sokan a béke szót sem ismerik. Afganisztánban pedig azért nem lesz nyugalom tán sosem, mert ott van, ahol van és több forrás szerint kibányászandó, mert sok pénzt érő „titkokat” rejt a földje.

Naponta kapjuk azokat a fenyegető üzeneteket is, melyek arról szólnak, tanuljuk meg, hogy a pénz az úr. S mindenképpen tegyük még hozzá, hogy Európába „természetesen” tovább özönlének a migránsoknak nevezett hódítók és rendbontók, s egyesek szerint nem milliók, hanem akár százmilliók is jöhetnek az elkövetkezendő időben. És bőven vannak még jelek. Harcban áll ugyanis a világ az élet minden területén, a kultúrát illetően is. Háború van folyamatosan a világhálón, az agyamentek háborúja a józanság, az észinteség, a természetesség ellen.

Néhány napos hír például, miszerint van már olyan technológia, amelynek segítségével manipulálni lehet a közismert személyekről készült felvételeket, és így bármit ki lehet mondani velük. Lapunk pár napja írt erről, s a cikkből megtudhattuk, egy nagy sikerű horrorfilm egyik világsztár-főszereplőjét az új technika segítségével kicserélték, egy másik világhírű művészt téve a helyébe a már elkészült, rég bemutatott filmben. Nem kell hozzá sok fantázia, hogy elképzeljük, politikai célokra is használhatók a manipulációs technikai lehetőségek. S miként naponta láthatjuk-hallhatjuk, lázadozik, sőt háborúzik már a természet is. „Mint fent, úgy lent” – olvashatjuk a Smaragdtáblában, az óegyiptomi Hermész Trismegisztosz munkájában. Örök-érvényű, igaz mondás. A mély és a világ egészét átfogó gondolkodásnak, miként Trismegisztosz és a hozzá hasonlók filozófiájának, nemigen van helye ez idő tájt sehol. Uralni, leigázni, kizsigerelni mindent, ez a cél. Ez a mindenkori háborúk, világháborúk lényege is. Miként a most zajló harmadiké. S

talán egyszer majd megírja valaki, hogy a harmadik világháború (is) Európában kezdődött. Az újkori világ központjában. Ahol a hatalmas népvándorlás az európai kultúra megsemmisülésével fenyeget, ami egyet jelent sok váteszi képességű honfitársunk jövődőlésével, miszerint: Európa felszámolja önmagát. Végso felszámolásáért folyik most a háború, s ezt lehetetlen nem látni.

Égnek a templomok, gyilkolják a keresztényeket, gyalázzák és alázzák a gyengébb nemet, rombolnak és ártatlanokat ölnek, valamint elhallgatják a jövevények által elkövetett súlyos bűncselekményeket. S miként már évek óta tapasztalhatjuk, a világ álságos és persze beavatott vezetőinek és híveiknek többsége lapít, az agyamosásban segédkezik, s „érzékenyíteni” óhajtja a normális gondolkodású embereket arra, hogy minden úgy van jól, ahogy van. Jöhet első lépésként a fajtakeveredés.

Vannak országok, amelyek már elestek. Az önfeladás folyamatát alighanem visszafordíthatatlanok. A történelem tehát – ha küllemében másképp is – lényegében rendre ismétli magát, azaz az erőszak, a háború, a leigázottak rabszolgává tétele, a véget nem érő ámitás és hazudozás, továbbá a pénz mindenhatósága ma is elsődleges, még akkor is, ha sokak érdeke ennek a kijelentésnek a tagadása. S ha ebből a szempontból vizsgáljuk a világot, nem tagadhatjuk, hogy az említett jelenségek itt „élnek” velünk. Így nem is lehet kétségünk afelől, hogy a harmadik világháború elkezdődött. Ismét középiskolás éveim (hatvanas évek) jutnak eszembe, amikor megismerkedtünk Hans Fallada: Mi lesz veled emberke című írásával. A könyvben a szerző arról ír, hogy a kisembereket mindig ki lehet használni, meg lehet alázni, bizonytalanra és esendővé tenni. Pedig ő csak ember szeretne maradni mindig, minden körülményben. A csodálatos magyar és világirodalomból sok-sok könyvnek volt és van ilyen mondani-valója számunkra. Mind azt üzeni, ébresztő!

Vajon miért jutunk rendre arra a következtetésre, hogy valakik ellopták az ébresztőórát?

TEMLOMBA JÁRSZ, TOVÁBB ÉLSZ!

A University College London kutatói szerint a kultúra éltet: a művészet valóban meghosszabbítja az ember életét.

Több mint hatezer 50 év feletti résztvevőt kérdeztek ki szabadidős szokásaikról, és arra jutottak, hogy azok, akik havonta egyszer vagy többször mennek múzeumba vagy színházba, 31 százalékkal kisebb valószínűséggel halnak meg 12 éven belül. A kutatás szerint már az is sokat számít, ha csak évente néhány alkalommal művelődünk: ez 14 százalékkal teszi kevésbé valószínűvé a korai halálozást.

A foglalkozás és a rendelkezésre álló szabadidő nem játszott különösebb szerepet a várható halálozásokban, és a vagyoni helyzet is csak kis mértékben (9 százalék) befolyásolta az élettartamot - számolt be róla a Qubit.

A kutatók szerint a kultúrafogyasztás leginkább a stresszoldó szerepe miatt fontos az élet meghosszabbításában: azok, akik gyakrabban járnak színházba, operába vagy kiállításokra, jobb eséllyel veszik fel a harcot a depresszióval szemben, valamint kiterjedtebb szociális élettel rendelkeznek.

A 2004-2005-ben megkezdett öregedéskutató szociológiai kutatás szerint az általános szabadidős tevékenységek is meghosszabbítják az ember életét, ide sorolták például a kertészkedést, a hobbikat és a templomba járást is, ugyanakkor a mozit nem tekintették kultúrforrásnak.

A WHO egy korábbi tanulmánya szerint a művészet gyakorlása és befogadása is jól tesz az ember egészségének: fejleszti a kreativitást, így megkönnyíti azt is, hogy az ember idősebb korában is könnyebben alkalmazkodjon a változó körülményekhez. (Forrás: qubit.hu)

HALLOTTA?

A 9 éves kisfiú őszinte reakciója mindenkit lenyűgözött

A Ronan Mattin volt a bostoni Symphony Hall sztárja, ám nem zenei tehetsége miatt.

Mozart Szabadkőműves gyászszene című darabjának záró akkordjai után tört elő az ifjú műkedvelőből egy igen őszinte reakció:

- VÁÓÓÓ! - foglalta össze Ronan, aki nagypapájával vett részt a koncerten.

A terem bezengte a gyermeki öröm, amelyet a közönség nevetése és vastaps követett.

- Ez volt az egyik legcsodálatosabb pillanat, amit valaha egy koncertteremben megéltem - mondta az estét adó zenekar vezetője, Handel és Haydn Társaság elnöke, David Snead, aki az interneten a fiatalember keresésére indult.

A család hamar jelentkezett, és az is kiderült, hogy Ronan autizmussal él, az érzelmei kifejezése különösen nehéz számára.

- Egy kezemen meg tudom számlálni, hogy hány alkalommal hallottuk őt ilyen spontán módon kifejezni az érzelmeit - mondja a nagypapa.

(forrás: aleteia.org)

Fésűs Éva:

A lényeg

A szépben az a legszebb,
ami leírhatatlan,
a vallomásban az,
ami kimondhatatlan,
csókban a búcsúzás
vagy nyíló szerelem,
egyetlen csillagban a végtelen.
Levélhullásban erdők bánata,
bújjócskás völgy ölében a haza,
vetésben remény, moccanás a magban,
kottasorokban rabul ejtett dallam,
két összekulcsolt kézben az ima,
remekművekben a harmónia,
részekben álma az egésznek,
és mindenben a lényeg,
a rejtőzködő, ami sosem látszik,
de a lélekhez szelődült anyagban
tündöklőn ott sugárzik.

„Szerzetesnek álltam” – zseniális film nem vallásos fiatalok és szerzetesek találkozásáról

E meglehetősen egyedi film alaptörténetében néhány nem hívő fiataalt költöztettek be egy valódi szerzetesi kolostorba, hogy éljenek néhány napig úgy mintha ők maguk is szerzetesek lennének. Dolgozzanak, imádkozzanak, csendesedjenek el, vegyenek részt a közösség és a kolostor életében.

Tamara és Zsolti két átlagos mai fiatal. Egyikük tanulás mellett futárként dolgozik, a másik az újpesti B-közép lelkes, görög-tüzes tagja. Ami a szívén az a száján, azt sem bánja, ha az apát füle hallatára káromkodik egy cifrát, aki ezt sztoikusán veszi tudomásul. Talán épp ez az elfogadó hozzáállás lehetett az oka annak, hogy a ShoeShine végül Csornán

forgathatta ezt a filmet. Ahogy a rendező, *Huszár Domonkos* említette, több szerzetesrendet és rendházat megkerestek, de sehol sem érezték azt az igazán átütő lelkesedést az ötletért, amit ebben a kisalföldi kisvárosban.

Az eredmény sok humor, spontán beszólás, vidám és katarzisos jelenetek

Nem kérdés, hogy ez mindkét fél részéről nagy vállalás volt, és több veszélyt tartogathatott. A két fiatal egy számukra teljesen ismeretlen világba ment, Zsolti például nehezen viselte a bezártságot is. Ismeretlen szokásokat, testileg és lelkileg megterhelő programot vettek a nyakukba néhány vadidegen férfi társaságában. A kamerák állandó jelenléte miatt a filmkészítők számíthattak talán kellemetlennek ható jelenetekre is.

De valós volt az aggodalom a szerzetesek részéről is. Vajon mit szól a város? Vajon képesek lesznek-e ők maguk megfelelni a két fiatalnak és a filmeseknek, de legfőképp saját elvárásaiknak? Mennyire tudják napi-rendjükbe illeszteni a vendégeket? És legfőképpen: hogyan hat majd saját életük példája két olyan emberre, akik máshogy élnek és akiknek más a fontos? A legnagyobb siker talán ezeknek a félelmeknek a lebontása, hogy győzedelmeskedhessen a befogadás öröme.

Ez a folyamat kis emberi gesztusokkal kezdődött – Zsolti őszintén meglepődött, amikor első este az egyik szerzetes elővette a pálinkás üveget, amit az egyházközség egyik tagja adott –, és komoly dolgokkal végződött: ministrálásról, gyónásról, a házasság szentségéről is szó esett a kolostorban töltött idő vége felé. **A néző az elején még azt gondolhatta, valami furcsa laboratóriumi kísérlet szemtanúja lesz – a végére kiderült, hogy nem más ez, mint a krisztusi értelemben vett jelenlét, együttlét.**

A film hangvétele oldott, közvetlen, és megerősíti a nézőt abban a hitében, hogy két, egymástól látszólag távol lévő világ szereplői is megtalálhatják a közös hangot, ha őszintén, nyílt szívvel közelednek egymáshoz, ha kölcsönösen a jó szándék vezérli őket. A személyek nem szerepet játszanak, hanem önmagukat adják. Az eredmény sok humor, spontán beszólás, vidám és katarzisos jelenetek váltakozása. Klasszikus vígjátékokat megidéző, kacagtató jelenet például, amikor Fazakas Zoltán Márton csornai apát a csirkevagás rejtelmekre tanítja a vagány újpesti srácot...

<https://vimeo.com/305432596>

LERMONTOV:

Az ima

Mikor már nem bírom tovább
A gyötrelmeimet:
Hang csendül a gyászomon át,
Mennyei üzenet.

Szavai szentség és erő
És összhang és zene,
Az éggel összebékítő
Szépség költészete.

S a kétely sziklája nehéz
Szívemről legörög:
Hiszek, és majdnem sírok, és...
És úgy megkönnyebbülök!

Fordította: Szabó Lőrinc

Képzeld el...

Képzeld el, hogy az élet egy olyan játék, amelyben öt labdával kell zsonglőrködni. A labdáknak nevük is van: munka, család, egészség, barátok és becsület.

Mindezeket a levegőben kell tartanod. Azután egy napon rájössz, hogy a munka gumilabda, ha leejted, visszapattan. A másik négy labda – család, egészség, barátok és becsület – üvegből van. Ha ezek közül valamelyiket leejted örökre megsérül, megreped, akár össze is törhet. Ha megértetted az öt labda jelentőségét, meg tudod teremteni életed egyensúlyát.

FARSANGRA: ÁLARCOS BÁL AZ ÉLETÜNK

Farsang az álruhába öltözés ideje. Ilyenkor szabad megjátszanunk magunkat, valami mögé elbújunk. A bújócska lényege, hogy kifigurázzuk azt, amikor az ember nem mutatja be tisztán szándékát. Ősi szokás a kecskészás, amikor ezt az állatot utánozva ugrálva viccelődtek.

A Paradicsom óta, ahol az első emberpár ádámkosztümét felcserélte fügefalevelekre, ebben a csiki-csuki játékban élünk: Kint a bárány, bent a farkas, aztán a futkosás. De Isten soha nem nevelő tanárként jön el ebbe a játékba. Nem mondja: Vedd le már azt a fügefalevelet! Tessék rendesen viselkedni! Nem. Sokkal nagyobb ennek a játéknak a drámája, hogysem egyszerűen megoldható lenne így. Isten elhozza a böjt korszakát. A Paradicsomon kívül - mondhatjuk így is, - folyamatos, kényszerű böjtben élünk. A hiány, az elvágyódás, a teljesség utáni szomj jellemmez minket itt, a földön.

Valahogy úgy, ahogyan a mesében egyszer hét kecskegida maradt egyedül a házban. Anyukájuk elment, ők pedig bezárkóztak, és féltek a farkastól. Anyukájuk intelmeit magukba zárták, és talán még mondogatták is: Nem engedjük be a farkast! Ma egészen érthető ennek a mesének a képi rendszere: Kívül az álruhás farkas, belül a félős gidák. Kint a hazugság, bent az aggodalom. Így megy az élet csiki-csuki játéka. Azután három próbát tesz a kint rekedt farkas. Először formális hazugságot mond: Én vagyok az anyukátok. Ezzel nem megy sokra. Aztán elváltoztatja a hangját, bekrétázza a torkát, és majdnem megtéveszti a gidákat, de szerencsére meglátják a farkas lábát. De harmadszorra a fület és a szemet egyszerre téveszti meg! Tökéletes báránybőrbe bujtatott ordas! Nekem azonnal eszembe jutott a kommunikációs eszközök átalakulása: Újság, rádió, televízió, számítógép... Ma már senki sem áztat bennünket azzal, hogy mindezek arra valók, hogy bennünket tájékoztassanak. Itt a legerősebb befolyásolási erő lehetőségeért folyik a küzdelem. Jézus mindeközben minket nem harcra hív. Ő óvakodásra szólít fel. Ezzel a visszaható jellegű ígérellel azt mondja, hogy nem érdemes a farkas-bárány mecsbe beszállni. Ez eleve vesztes és önpusztító. Inkább távolról, óvakodva nézzük a mai kommunikációs világ valóság játszóját! Mintha ezt kérné: Ne vonódjatok be! A nem bevonódás pedig a szívben történik és nem azáltal, hogy befogjuk a fülünket. Inkább az a lényeg, hogy a történet a végén bontakozik ki. Majd meglátjuk! Ki fog derülni, hogy a bárány bőr csak kellék volt. Talán ez a "nem bevonódás" a mai élet legnagyobb feladata, hiszen ma szinte minden üzenetet érzelmi fegyverekkel tukmálnak ránk: Most éppen erre van szükséged! Nem maradhatsz le! De legalábbis megbetegszel, ha nem hallgatsz ránk! A gidák hiába zárkóznak be a házba, az nem elég. Figyelemre és óvakodásra van szükség. De mindenekelőtt arra, hogy önmagunk legyünk. Tegyük le az álarcot, és báránként álljunk az igazi Bárány mellé!

Dr. Fekete Ágnes

Szállást keres a Szent Család

A szentcsaládjárás közös családi imára és a családok közös imájára ad lehetőséget. Az adventi időszakban, Lóránt atya felelevenítette e szép, meghatározó hagyományt. Katolikus szokás szerint, a hívek szent családot ábrázoló képet visznek naponta más házhoz.

Lengyeltóiban és a hozzánk tartozó fliákon Simon András grafikusművész, megszentelt képét fogadták a családok. A lakás központi helyén gertyával, mécsesekkel feldíszített „házi” oltárra elhelyezett kép előtt összegyűlt a család vendégeikkel, majd együtt imádkoztak, énekeltek.

Az így eltöltött idő lehetőséget adott, hogy átgondoljuk, átérezzük a Szent Család gyötrelmes betlehemi szálláskeresését, majd eljussunk a karácsony misztériumáig.

*Szállást keres a szent család,
de senki sincs, ki helyet ad,
nincsen, aki befogadja
ki égne s földnek az ura.*

*Az idő is későre jár,
a madár is fészkére száll.
Csak a Szent Szűz jár hiába
Betlehemnek városába.*

*Legalább ti jó emberek,
fogadjátok e kisdedet!
Házatokba boldogság száll,
Ha betér az égi Király.*

Balogh Kati

Miért beszélnek úgy az egyházban, hogy azt nem értem?

Sokszor teszik fel nekem a kérdést, hogy miért nem beszélnek úgy az egyházban, hogy bárki megérthesse. Bevallom, eleinte nem nagyon tudtam, miért ne lehetne érteni azt, ahogyan mi, lelkészek beszélünk. Aztán megértettem.

Szerző: Pethő Jucus

Messziről kezdem a saját, szubjektív választomat a kérdésre, rövid időre egy egészen más hivatás vizeire evezve. Ismerős az ADHD rövidítés? Nos, nem az AC/DC-hez van köze, hanem valami egészen más-hoz. Nézzük, melyik megfogalmazás érthető jobban!

1. verzió: „Az ADHD idegrendszeri rendellenesség, amely a homloklebeny túlzott inaktivitásában nyilvánul meg. Jellemző a koncentrációra való képtelenség, a hiperaktivitás és az impulzivitás.”

2. verzió: „Az ADHD olyan, mintha agyunk helyén egy Ferrari-motor lenne biciklifékkal. Ha megerősítjük a fékeket, bajnokok leszünk. Az ADHD-s emberekből lesznek a feltalálók és az újítók, a mozgatók és a cselekvők, az álmodozók, akik felépítették Amerikát.”

Mindkét megfogalmazás ugyanazt jelenti. Dr. Edward Hallowell pszichiáter, a Harvard Egyetem orvosi karának oktatója mindkettőt használja. Az első verziót azoknak tartogatja, akiről tudja, hogy hasonló szakmai berkekben mozognak, mint ő. A másikat, a „ferrárisat” pedig mindenki másnak. (A példa Carmine Gallo *Storytelling. A történetmesélés ereje* című könyvéből származik, mely a HVG Könyvek Kiadó gondozásában jelent meg 2016-ban.)

Nemcsak Dr. Edward Hallowell próbál elmagyarázni dolgokat másoknak, hanem mi is. Még hozzá naponta sokszor. Legyen szó egy velünk történt eset elmeséléséről, egy poénról vagy éppen a legnehezebb-ről, a lelkünkben zajló folyamatokról. Magyarázunk. Sőt úgy is fogalmazunk, hogy „magyarán” és „magyarra lefordítva”. **Időnként mégis rájövünk, hogy attól, hogy ugyanazt a magyar nyelvet beszéljük, mégsem értjük egymást. Mintha két külön bolygón élnénk. De van remény!**

Állandóan azt halljuk, hogy nap mint nap végzett, alapvetően egyszerű folyamatokat sem oldunk meg jól. Dunát lehetne rekeszteni a cikkekkkel, hogy például

hiába veszünk egész életünkben levegőt, mégsem lélegzünk helyesen. No meg persze nem járunk helyesen, nem a megfelelő végén nyitjuk ki állítólag a banánt, nem jól mosunk haját, vagy úgy képezzük a beszéd- és énekhangokat, hogy túlterheljük vele a torkunkat. A magyarázás művészetét is ezért tanítják sokan világszerte. Ezt sem tudjuk ugyanis megfelelően. **Mondunk valamit, csak számtalan esetben az a helyzet, hogy a másik nem érti. Lehet, hogy bólogat, de mégsem érti. Viszont az is lehet, hogy küldi az értetlenség jeleit, mi azonban nem tudjuk máshogy szemléltetni számára.** Ilyenkor óhatatlanul egy kabaréba illő jelenetbe sodródunk, amikor a külföldi nem érti, amit mondanak neki, így a másik lassabban, tagoltabban, szó-ta-gol-va és visszafojtott dühvel is elmondja a mondanóját, hát-ha a kínai így majd megérti a magyar nyelvet.

Amikor a lelkészi pályát kezdtem, a közelben lakott egy ismerősöm. Mivel sok éve jó kapcsolatban voltunk, mert visszajelzést adni nekem. Bár ő nem emlékszik már rá, belém viszont bevésődött, hogy minden általam tartott istentisztelet után mutatott egy számot. Az első alkalom után szavak sem kellettek hozzá, hogy értsem a jelentését. **Azt tudatta velem ily módon, hogy az igehirdetésben hány olyan szót használtam, melyet nem értett.** Egy diplomás emberről van szó, aki ráadásul egyházi környezetben nőtt fel. Többször beszélgettünk vele erről. Azt mondta, hogy gyakorlatilag soha nem magyaráztam meg ezeket a szavakat, a világ legtermészetesebb módján használtam azonban őket. Arra mutatott rá számomra, hogy hiába hallotta számtalanszor ezeket a szavakat, attól még nincs tisztában a pontos jelentésükkel. Szíven ütött ez a felismerés. **Hogyan beszéljek akkor, ha az engem hallgató, akár rendszeresen a templompadokban ülő emberek számára nem egyértelmű, hogy pontosabban mit jelent például az üdvösség, a kegyelem és a megtérés?** Ha nem ismeri a mennyről, poklóról, Szentháromságról szóló bibliai tanítást? És akkor még nem is beszélünk a *Messias* vagy a *Krisztus* szavakról. **Nekem ez az alap-szókincsem, másnak meg nem mond semmit.**

Szívembe zártam ezt, de ekkor még nem nagyon tudtam vele mit kezdeni.

Az állóvizet azonban felkavarta bennem valaki. Évekkel később Pál Feri atya tartott nekünk, egyházi embereknek egy előadást. Éreztem, ahogyan szavai nyomán ez a szunnyadó téma ismét lángra lobban bennem. Ő a papi/lelkészi oldal felől beszélt arról, hogy mennyire nem vesszük észre, hogy a minket hallgatók sokszor alig értik azt, amiről beszélünk. **Emlékszem, ültem az egyetemi előadásban, és máris lobogott bennem a láng. Szinte ki akartam onnan rohanni, és azonnal el akartam kezdeni prédikálni az új látásmódommal.** Lelkesen foglalkoztam hát innentől a témával. A lendületemet azonban fokozatosan csalódottság és kudarc váltotta fel. Hogy miért? Nos, erre más-honnan kezdem a választ.

Láttam egyszer egy videót a neten, ahol egy speciális szemüveget vettek valakinek a születésnapjára. Az ünnepelt nagypapa volt már, azonban szemrendellenessége miatt soha nem látott színeket. Csak a fekete, a fehér és a szürke árnyalatai léteztek számára.

A születésnapján a felesége, a gyerekei és az ő családjaik kihívták őt a ház elé, és átadták neki ezt a bizonyos szemüveget. Amikor kérték, hogy tegye fel, még nem értett semmit sem. Amikor azonban megtette, olyan gyermeki öröm vett rajta erőt, hogy a videót néző sem nagyon tudja függetleníteni magát tőle. **Milyen lehet az, amikor valaki soha nem látta a felesége, a gyermekei vagy az unokái szeme színét, most pedig ott vannak előtte?** Amikor nem tudta, milyen a napsárga, és most ott virít? Vagy fogalma sem volt arról, hogy milyen gyönyörűek a háza előtt illatozó virágok?

Az én csalódottságom és kudarcom ennek a fordítottja volt. Ahogy elkezdtem beleásni magamat az érthető egyházi beszéd témájába, az olyan volt, mintha egy „színtelenítő” szemüveget vettem volna fel. Ahogy az egyházi nyelvet nem beszélők „szemüvegén” keresztül kezdtem nézni az igehirdetéseimet, rájöttem, hogy pont a színeket vettem el tőlük. Szépen és hitelesen szerettem volna beszélni nekik, ehelyett pont a szépséget és a hitelességet vesztettem el irányukban. Mintha én taszítottam volna őket a színtelen világba. Hát persze, hogy ez nem vonzó nekik! Hiszen nem színesben látják a Jézusról szóló üzenetet, hanem fakó szürkeségben.

Később kialakult egy hipotézisem arról, hogy hogyan jutottunk el idáig. A könnyebb érthetőség kedvéért egy példával kezdem. Egyszer a néptáncos csapatunkkal Erdélyben léptünk fel. Megdöbbenve láttuk, hogy ott a nők testszínű nejlonharisnyával hordták a népviseletet. Nekünk viszont a tanárunk csak a vastag, fehér, kötött harisnyát engedte, mert az úgy autentikus. Ők felvették a modern felsőket is a keményített, nagy szoknyához. Mi csak hagyományos blúzokat hordhattunk. Ők viseltek piercinget. Akinek azonban közülünk volt, annak ki kellett vennie, ha látható helyen volt. A kezdeti morgolódásunk után megértettük, hogy mi Magyarországon hagyományörzők vagyunk. **Őrizzük azt a hagyományt, melyről még tudunk, de az ország java része nem éli már meg a hétköznapi életben. Nálunk így nem fejlődik már, hanem olyannak őrizzük, amilyen volt.** Az Erdélyben élők és a hétköznapi életben is népviseletet hordók számára azonban továbbra is változik a mai korról a népviselet, mivel az élő folyamat számukra.

Véleményem szerint valami ilyesmi történt egyházainkkal is hazánkban. **A második világháború utáni egyházellenesség hatására a kereszténységnek be kellett zárkóznia. Mint ahogyan az élő népviseletű világot felváltotta a hagyományörzés, a kereszténységnek is az addigi hagyományokat kellett megőriznie. Aki pedig őrzi a hagyományt, az nem a fejlődéssel foglalkozik, hanem azzal, hogy autentikus, vagyis a korábbi kornak megfelelő legyen.** Az én hipotézisem szerint a keresztény és a hétköznapi nyelvezet így válhatott el szépen, lassan, észrevétlenül egymástól.

Azt hiszem, mi, akik az egyház belső berkeiben élünk, két-nyelvűek vagyunk. Beszéljük a hétköznapi világ nyelvét és az egyházi nyelvezetet is. Fel sem tűnik számunkra, hogy a kettő nem ugyanaz. (Hiszen aki ért magyarul, miért ne értené ezt a magyar beszédet?) Én most ott tartok a saját, szubjektív válaszomban, hogy az egyházi nyelvezetet Dr. Edward Hallowell pszichiáter nyomán szaknyelvnek tekintem. Aki „szakmabeli”, azzal használom a szakkifejezéseket. Mindenki másnak pedig igyekszem „ferráris” és „biciklifékes” fordításokat adni. Ez azonban sokkal nehezebb, mint amilyennek gondoltam. De látom, hogy nem reménytelen! És hogy mit teszek más-képp igehirdetőként, mióta tudom, hogy „kétnyelvű” vagyok? Erről majd talán később írok.

Kép: Leadingsaints.org

A hálaadás imája

Mindenért, amit adtál,

hálát adok Neked, Istenem!
Mindenért, amit elvettél
hálát adok Neked, Istenem!
Mindenért, amit segítségeddel megtehettem,
hálát adok Neked, Istenem!
Mindenért, amit megakadályoztál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden öröméért, amivel boldoggá tettél,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden szenvedésért, amivel formáltál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden békés óráért, amivel széppé titted
életemet,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden problémáért, amitől megszabadítottál,

hálát adok Neked, Istenem!
Minden jó tulajdonságomért, amivel szolgál-
hattalak,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden gyengeségemért, amivel alázatra taní-
tottál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden erényért, amit nekem ajándékoztál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden bocsánatért, amiből irgalmadat megis-
merhettem,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden szép emberi kapcsolatomért, amivel
gazdagítottál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden emberért, akit tőlem elszakítottál,
hálát adok Neked, Istenem!
A halálom időpontjáért és módjáért, amit ne-
kem választottál,
hálát adok Neked, Istenem!
A helyért, amelyet nekem országodban készí-
tettél,
hálát adok Neked, Istenem!
Ámen

Kielevenedni a világra

Érdekes levelet kaptam a minap, amely bizonyos digitális képzés elvégzéséről szólt, de kötelezően csak ötvenöt éven aluliaknak.

Szerencsés Károly

Nem is tudom megkönnyebbültem-e – három hónap múlva hatvan leszek már – vagy elkezdtem kissé. Talán megkönnyebbültem, mert az egyetemi oktatásban – éppen a technika elképesztő fejlődése miatt –, mára a legfontosabbnak a személyes kapcsolatot, a tanári egyéniség hatását, a küldetés megértését, az igényesség, a nívó belső szükségletének kialakítását tartom. S ez által a

nemzet sorsának magasra tételét. Azért felrémlített bennem, milyen kár, hogy vén vagyok, s a szívem, az százezer éves is lehet. De persze most is egy gép előtt ülök, s majd az írásomat egy pillanat alatt elküldöm a szerkesztőségbe, s a szerkesztőség egy másik pillanat alatt elküldi az országba, a világba!

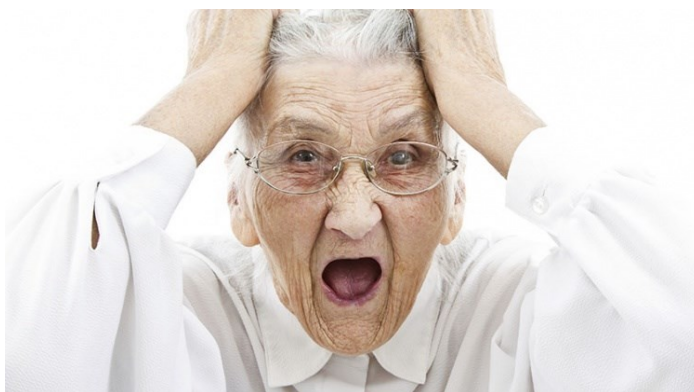
S milyen örömteli érzés, amikor a Magyar Hírlap gondosan kivágott lapjait, vagy könyveimet hozzák el a kedves Olvasók arra a néhány alkalomra, amikor előadásokon, könyvhéten találkozhatunk. Más ez, mint a képernyő, ha a papír már fáradt is, ha hiábavalónak is tűnik a gyűjtögetés. Van a nyomtatott sajtónak, könyvnek valami személyes és szenvedélyes, romlás nélküli kincses sugárzása. Mintha az író és az olvasó körül elcsendesedne a világ, csak ők ketten lennének egy kellemes télikertben, kis asztalkán forró ital, körülöttük a virágillat, s a gondolatok furcsa cseppjei a levelek hegyén. A könyv, az újság már az olvasó ölében, meredten nézi a vízcseppet: mikor szakad el a nővénytől, mikor indul útjára a gondolat. A gondolat, ami maga az élet. Olvasni magányosan jó, írni másként nem is lehet, s valami csoda folytán az olvasó, és az író mégsem érzi magát magányosnak. Ők ketten biztosan együtt vannak már, s a szavak összeesküvése akár egy nemzetet is megbabonázhat. „Talpra magyar... Te tetted ezt, király... Mégis győztes, mégis új és magyar... Ki viszi át... Nincs remény! nincs remény... Adjon úgyis, ha nem kérem...” Ez a fajta összeesküvés lenne jó. Igen a tett, amely által a nemzet újra eggyé lehet

legalább néhány pillanatra.

Szóval, a digitális képzés. Megkönnyebbültem? Nem, azt hiszem, mégis inkább elkedvetlenedtem. Nem számít rám már a világ, csodabogár lennék, mint a hetvenéves egyetemisták, nyolcvanéves rockerek és a tizenhat éves bölcsek. És tényleg, mindent a kezdettől el kellene magyarázni nekem, ami valószínűleg erősen megviselne. Ő, az egóm, amely kényesen összehúzódik már akkor is, ha valaki beszáll mellé a liftbe. Hol lát még itt helyet? Milyen okosok, akik ezt a levelet küldték: ötvenöt után már a repülni, röptetni tudás sem nagy dolog, rögeszmévé tapadnak a gondolatok, görbülnek az ujjak, ritkul a haj. Alighanem az egész modern életből nem értettem meg semmit. Hogyan is lehetne digitalizáció nélkül repülni? Valahol végzetesen lemaradtam. Csak a levegő reszketett mellettem, s nem a magasban szálltam, mint a madarak, csak itt álltam a porban.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem zavar a digitális tudatlanság. De mennyire, hogy zavar! Ám leginkább a mindenféle technikai csodák zavarnak. Az érintőképernyős automaták. A jó öreg kalauzokat, és jegyárusokat reklamálom. Ők nagyon hiányoznak. Mennyire utálok, hogy az automaták az én ujjamat nem érzékelik! Az ujjlenyomatom nem erről a bolygóról való. De akkor én sem? Kísértetiesek az ujjaim. Segítséget kell kérnem, mint az idős néninek, hogy a cekkerét feltegyék a HÉV-re. Aztán próbálkozom: nyomom, húzom, bővölöm a gépet, hagyok egy milliméter távolságot, hátha átverem. Kosár, fizetés, számla? Hopp? Semmi. Eltűnt. Újra. Információ, reklám? HELP. A HÉV az elment. A néni kedvesen mosolyog és integet. Leforrázva állok egyedül a peronon.

Eszembe jut Párizs. A metrót imádtam. Ott is csak automatából lehetett jegyet venni, de nem érintőképernyős volt, hanem békebeli: gombok, tekerők, karok. Mint egy félkarú rabló. Érmét bedobni, megnyomni, húzni: itt a jegy. Főnyeremény. Elöttem az amerikai csoport. Nyomogatták a képernyőt. Meglestem őket. Pont, mint én most itt Csillaghegyen. Nem sikerült nekik. HELP! Segítettem. Európa! Éljen Európa! El nem tudják képzelni milyen büszke voltam. S láttam is a félelemmel vegyes elismerést az arcokon. Talán tartottak tőle, hogy gőzmozdony húzza majd a metrót. Vajon hogyan bukik le a nap a dombok felett a Szajna partján? Vajon milyenek a jegyautomaták ma Párizsban? Szóval, zavar, hogy kimaradtam valamiből, s már nem is számítanak rám. Pedig nem vagyok maradi. És hogy itt ezen a képernyőn mi ez a sok jel? Most nézem. Iniciálé?

Szövegdoboz? Élőfej, sőt élőláb? Egyszer kipróbálom. Elmentek mindent valahová és kipróbálom. Epp ezt kellett volna tenni legelőször. Késő már hercegem, késő.

Mennyire válik rabjává az ifjúság, a jövő embere a digitális világnak? Jut-e előbbre az emberiség e találmányok által? Vagy a kételyek miatt marad, s nő a nyugtalanság? Az emberiség talán a végzete felé rohan: digitális vonaljegye egy kis képernyőn a zsebében lapul, a vezető nélküli autó szabadon szalad. Szabadon, rendszerben, de valahol, valakik követik egy hatalmas képernyőn. A rossz szenvedélyek bolondjai. S a képernyőn át megérintik az embert, a testet. Határozott mozdulattal átvezénylik völgyből fennsíkra, vízről, sivatagba, hangzavarból csendbe, fényből árnyékba, életből halálba, szeretetből szeretetlenségbe. Egyik városból a másikba. Közöny. Nem hit, vers, nem tudás, nem érzélem, nem ösztön, nem értelem vezeti az embert, csak egy nyirkos érintés egy képernyőn. Istent játszani? Lábujihegyen kiosonnék, talán lenne, aki sajnál, más kárörömmel figyelné szomorúságomat. De ember maradnék – ebből kimaradnék –, föld és ég fia.

S ha mégis elmennék szabad akaratomból arra a képzésre? Szorongatva kedvenc könyveimet. „Papíralap” – vonná fel szemöldökét az oktató. Talán még nem késő. Ne várjak, hagyjam az áhítatot, ihletet, a kellemes megingásokat. Ne legyen úgy, hogy csak azután lépek, ha kihirdetik, megrendelik, előfizetik, elvárják, megkövetelik. Csak úgy eltűnni, de jó lenne most egy kicsit, beleszédülni a ragyogó Nap reszkető fényeibe, csak azért, hogy az a taszító gép ne irányíthasson, ne parancsoljon és ne is kérjen. Meghalni is jobb lenne. Eltűnni Istenem, pontosan Szalkszentmártonra vagy Dunavecseré. S aztán visszatérni nagy gesztusokkal, magától értetődően, nagy egóval, használni az ellenszenves eszközöket, millió követőt szerezni, százezer lájkot, ezer barátot. Jaj. Hát Petőfi Sándor eltűnt egykoron! Vagy Szalkszentmártonban volt, vagy Dunavecserén, de az is lehet, hogy valahol máshol. Lázás volt, vagy jelenlététől lettek lázasak. Verset írt, regényt, biztosan levelet is. Olvasott, fordított. Udvarolt is talán, s ha volt mit, nagyokat evett, s tódított is biztosan. Aztán már úgy ment el, szelíd lágy csókkal a szemeim, boldogan, hogy nem jött vissza többé, hiába ráncigálták, ráncigálnák ma is szutykos kezekkel, gyászos körmökkel.

Én is inkább ezért mennék el, ilyesmiért. Az érintőképernyők ellen hiába is lázadnék, de hogy ide-oda rángassanak? Belé vájják koszos körmeiket a húsemba. Inkább már akkor elé állnék annak az Úrnak, akihez már régen bejelentkezve vagyok. Nem mentegetőznék, nem támasztanám alá bebocsátási kérelmemet az oktatás, az egészségügy hibáival, az emberiség tökéletlenségével, mások bűneivel, a technika elembertelenítő túlzásaival, nem. Nem hivatkoznék csak Vörösmarty Mihályra: „Előttünk egy nemzetnek sorsa áll. / Ha azt kivíttuk a mély sülyedésből/ S a szellemharcok tiszta sugaránál / Olyan magasra tettük, mint lehet, / Mondhatjuk, térvén őseink porához: / Köszönjük élet! Áldomásodat, / Ez jó multság, férfi munka volt!”

És kivíttátok, magasra tettétek? – kérdezné az Úr akkor. Szemeimet lesütném megsemmisülve, s visszasünderőgnék egy szenvedélyes digitális tanfolyamra. Jönne velem Petőfi Sándor is a síri világból, s mind a csodálatos emberek, mert bizony egyik sem érezné, hogy nincsen már teendő. Talán csak Ady Endre dühöngene – hát még itt sem lehet félpercnyi békességem! –, de azért felcihelődne, s kielevenedne e mai világra.

Valamit mindig lehet tenni..

Egy nap a paraszt számara beleesett a kútba. Az állat órákon át szánalmasan bőgött, miközben a paraszt megpróbált rájönni mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg és a kútat úgys ideje már betemetni nem éri meg kihúzni az öreg szamarat. Áthívta a szomszédait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet lapátolni a kútba. A számár megértette mi történik és először rémisztően üvöltött. Aztán, mindenki csodálatára, megnyugodott. Pár lapáttal később a paraszt lenézett a kútba. Meglepetten látta, hogy minden lapátnyi föld után a számár valami különöset csinál. Lerázza magáról a földet és egy lépéssel feljebb mászik. Ahogy a paraszt és szomszédai tovább lapátolták a földet a számárra, lerázta magáról és egyre feljebb mászott. Hamarosan mindenki ámult, ahogy a számár átlépett a kút peremén és boldogan elsétált!

Az élet minden fajta szemetet és földet fog rád lapátolni. A kútból kimászás trükkje, hogy lerázd magadról és tegyél egy lépést. Minden probléma csak egy lehetőség a továbblépésre. Bármilyen problémából van kiút, ha nem adod fel, nem állsz meg!

Rázd meg magad és lépj egyet feljebb!

Balassi Bálint

Adj már csendességet...

1 Adj már csendességet, lelki békességet, mennybéli Úr!
Bujdosó elmémet ódd bűntől szívemet, kit sok kín fúr!

2 Sok ideje immár, hogy lelkem szomjan vár mentségére,
Őrizd, ne hadd, ébreszd, haragod ne gerjeszd vesztségére!

3 Nem kicsiny munkával, fiad halálával váltottál meg,
Kinek érdeméért most is szükségemet teljesíts meg!

4 Irgalmad nagysága, nem vétkem rátsága feljebb való,
Irgalmad végtelen, de bűnöm éktelen s romlást valló.

5 Jóvóltod változást, gazdagságod fogyást eresztethet-e?
Engem, te szolgálodat, mint régen sokakat, ébreszthet-e?

6 Nem kell kételkednem, sőt jót reménylenem igéd szerint,
Megadod kedvessen, mit ígérsz kegyessen hitem szerint,

7 Nyisd fel hát karodnak, szentséges markodnak áldott zárját,
Add meg életemnek, nyomorult fejemnek letört szárnyát;

8 Repülvéni áldjalak, élvéni imádjalak vétek nélkül,
Kit jól gyakorolván, haljak meg nyugodván, bú s kín nélkül!

CSALÁDI VETÉLKEDŐ AZ EUCHARISZTIA ÉVÉBEN LENGYELTÓTI, ÁPR. 18.

Pályázni 2-2 családnak együttesen lehet. Aki pályázik, DVD lemezt kap a felkészüléshez.

A DVD tartalma:

- Irodalom (7 vers)
- Zene (7 zenemű)
- Képzőművészetek (7 festmény)
- Szentek élete (7 szent vagy boldog)
- Eucharisztikus csodák (7 helyszín)
- Népi vallásosság (7 úrnapi motívum)
- Szentírás (7 igehely)

A játékos (interaktív) vetélkedőre a művelődési házban kerül sor. Minden pályázó család nyer! Részletes információt plébános atyától személyesen kérhetünk!

Minden családot bátorítunk a részvételre! „Pörgős”, mókás, emlékeztető együttlétnek nézünk elébe!

**LEGYÉL TE IS „HÉTPRÓBÁS” A HTITISMERE-
TEK TERÉN!**

Január 25.

Foci-, teremhoki-, csocsó-, pingpong-, sakk-, biliárd verseny Tótiban a síófokiak ellen. Minden hittanos pályázhat, alsós is, felsős is! Kezdés 10.00 órakor. Eredményhirdetés: 13.00 órakor!

Ministránsok és zsoldárénekesek téli evezése a Hévíz-patakon 2020. február 29-én!

Nézzük csak, milyen programok lesznek a plébánián 2020-ban?

Családi vetélkedő az Eucharisztia évében és játékonysági koncert: ápr. 18.

Hittanosok tavaszi kirándulása: május 16.

Hittanosok tábora a Mátrában:
Lányok: júl. 6-11.
Fiúk: júl. 13-18.
Nem hittanosok is jöhetnek!

FEBRUÁRI PROGRAMOK:

7. OLVASÓKÖR

28. FELNŐTT KATEKÉZIS

29. MINISTRÁNSOK TÉLI TÚRÁJA

E HAVI RECEPTÜNK:

Hozzávalók:

2 db lime
2 db licsi
6 friss mentalevél
0,5 dl fehér rum
1,5 dl szódavíz
2 teáskanál licsiszirup
jégkocka

Elkészítés:

A mentaleveleket egy nagy pohárba tesszük. Felöntjük a licsisziruppal, a rummal, és a szódavízzel. Egy fél lime levét hozzáfacsarjuk, alaposan összekeverjük. A maradék lime-ot cikkekre vágjuk, a két, héjától és magjától megszabadított licsivel az italhoz adjuk. Jégkockával kínáljuk.

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520